COLECȚIA „DETECTIV“

ALLAN GORDON

Domnul TESSON REAPARE

ALIAN GORDON

DOMNUL TESSON REAPARE

Versiune 1.0

Colecţia „DETECTIV”

1

Francis Leblanc coborâ treptele de marmură ale bisericii San Francisco-el-Grande şi se opri pentru o clipă, nehotărât, în loc. După-amiaza fumurie de toamnă se lăsase greoaie peste oraş – şi turnurile Palatului Congresului răsăreau întunecate deasupra acoperişurilor şi pomilor bulevardului, pe care frunzele căzute aşternuseră un covor gros, foşnind în vânt şi sub paşii trecătorilor.

Leblanc vizita Madridul pentru a doua oară. Înainte de război, locuise şase luni aci şi, fără să se laude, ajunsese să-l cunoască destul de bine. Se descurca uşor în toate ocaziile ivite, nu degeaba era operatorul-şef al Companiei de filme „Vaillant & Co" din Paris!

Fusese o întreagă poveste şi cu plecarea lui de acum. Ei pregăteau un film cu subiect spaniol: dansatoare, castaniete, răzbunări însângerate, toate adunate laolaltă într-un titlu sugestiv, MOARTE Şi LACRIMI. Ideea fusese a lui Vaillant şi filmul era aproape gata, dar bătrânul era un tip meticulos şi extraordinar de încăpăţânat. Ţinea morţiş ca exterioarele să fie turnate chiar în Spania, pentru ca atmosfera de acolo să redea aidoma iubirea, dispreţul şi ura Madeleinei Pellier, interpreta principală a filmului, în cei peste o mie o sută de metri de peliculă proastă!

Francis Leblanc se afla de doua săptămâni la Madrid şi în tot acest timp făcuse cinci sau şase probe, dar niciuna nu-l mulţumise, sau, mai bine zis, ştia că nu-l va mulţumi pe capsomanul de Vaillant.

Se deplasase în păduricile de portocali de la Alcala, dar orizontul era prea restrâns; închiriase o motocicletă şi era cât p'aci să-şi frângă gâtul în gropile de la Getale; se oprise pe malul Tajunei, la Chinchon. Da, peisajul era potrivit, totuşi cam sterp. Luase câteva probe şi se gândise la

Aranjuez, dar părăsise imediat ideea: prea era calul de bătaie al tuturor celor care voiau să toarne puţin sirop romantic, într-o acţiune dezlânată, fără cap şi coadă!

Francis Leblanc se gândea la toate acestea, în timp ce mergea cu paşi grăbiţi, traversând bulevardul Prado. Ceasul din vitrina unui bijutier arăta orele cinci fără zece. La cinci era aşteptat de consilierul tehnic al Ministerului Propagandei spaniol, un anume senor Ruiz.

Leblanc îi telegrafiase lui Vaillant şi-l anunţase că se oprise cu alegerea la regiunea Chinchon, unde s-ar fi putut turna exterioarele. Tot pe această cale îl anunţase că peste două sau trei zile se înapoiază în Franţa, cu autorizaţia Ministerului de Interne şi a Ministerului Propagandei de a putea filma în regiunile pe care le va găsi nimerite din probele fotografice.

Răspunsul şefului lui sosise mai curând decât s-ar fi aşteptat: în opt ore, adică exact în dimineaţa când începe povestirea noastră. Vaillant îi răspundea că într-adevăr Chinchon corespundea şi după eliberarea autorizaţiei să procedeze în consecinţă.

În piaţa Puerta del Sol animaţia era în toi şi trecătorii grăbiţi furnicau în toate părţile. După cinci minute, Leblanc se afla în faţa lui senor Ruiz. Acesta era un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul negru stalucind de briantină. El vorbea franțuzeşte corect, cu un uşor accent nazal.

— Luaţi loc, senor Leblanc.

Consilierul răsfoi nişte hârtii aflate în faţa lui, apoi ridică privirile şi-şi pironi vizitatorul cu o căutătură enigmatică.

— Vă ascult, spuse el, jucându-se cu creionul de argint pe care-l ţinea în mână.

— Dragă *monsieur* Ruiz, începu Leblanc, ştii ce mă aduce la dumneata; şederea mea în capitala dumneavoastră e pe cale de a lua sfârşit. Compania mea cinematografică s-a hotărât să turneze la

Chinchon. Regiunea pare a fi nimerită şi vă solicit a da ordinele necesare pentru a căpăta cuvenita autorizaţie.

Ruiz continua să se joace cu creionul. Buzele i se strânseră şi o cută i se desenă între sprâncene. După câteva clipe de tăcere, răspunse:

— Da, ştiu despre ce este vorba. Regret din tot sufletul, senor Leblanc. Această autorizaţie nu vi se mai poate da.

Leblanc scoase o exclamaţie şi rămase ca prostit.

— Nu mi se mai poate da autorizaţia?! Glumeşti, *monsieur* Ruiz!

Spaniolul se încruntă.

— Regret din nou, dar nu este vorba de nicio glumă: autorizaţia v-a fost suspendată – şi totodată trebuie să vă aduc la cunoştinţă că şederea dumneavoastră în Spania trebuie să înceteze imediat… şi să părăsiţi ţara.

Leblanc se săltă în scaun. Uimirea aproape îi luase graiul.

— De… de ce? reuşi să articuleze. În primele clipe, credea că celălalt înnebunise subit. Cum se poate aşa ceva, *monsieur* Ruiz? Mi-aţi dat voie să fotografiez, să ies din oraş, mi-aţi dat toate asigurările posibile că voi putea filma în Spania… şi acum, după două săptămâni, îmi spuneţi că trebuie să pice? Şederea mea vă poate cauza neplăceri, când paisprezece zile nici n-aţi simţit-o… ba încă aţi încurajat-o şi sprijinit-o din toate punctele de vedere?

Celălalt dete din umeri.

— Îmi pare rău. Nu pot face nimic. Trebuie să ştiţi, senor Leblanc, că ordinele pe care le-am primit vorbeau chiar de arestarea dumneavoastră!

— De arestarea mea? Ce înseamnă toată această comedie, *monsieur* Ruiz? Aveţi datoria, dacă nu obligaţia, să mă lămuriţi!

Spaniolul se ridică în picioare.

— Cred că nu, răspunse el batjocoritor. Cred că nu, senor Leblanc. Singurul sfat pe care vi-l pot da este să părăsiţi ţara cât mai neîntârziat posibil. Şi, vă pot spune doar atât: căutaţi să uitaţi totul.

— Mă voi plânge consululuii meu! Acordul Bidault-Franco, încheiat între ţările noastre…[1]

— Nu vă povăţuiesc s-o faceţi, ripostă spaniolul pe un ton agresiv. În ruptul capului să n-o faceţi, senor Leblanc! Vă vârâţi într-un joc periculos – şi aşa v-am spus prea multe…

Se înclină uşor, dându-i de înţeles că întrevederea s-a terminat.

Fără să priceapă nimic, complet aiurit, Francis Leblanc ieşi din minister şi se pierdu în mulţimea trecătorilor.

* * *

În timp ce trecea prin grădina Buen Retiro, gândurile îi ciocăneau tot mai insistent creierul. Ce se întâmplase? Toţi se purtaseră destul de amabil cu el, pentru ca până la sfârşit să se petreacă ceea ce s-a petrecut. Ruiz aproape că sărise în sus, la auzul numelui de Chinchon. La naiba… ce avea cu Chinchon? Nu, se va duce la consul, acela era un om cumsecade, îl ajutase în repetate rânduri şi-i uşurase mult treaba; desigur că-l va sprijini şi acum. Totuşi, Leblanc simţea că în dosul tuturor acestor lucruri se ascundea ceva, care-i depăşea puterea de pricepere. Ia stai… ieri, sau când?… i se păruse ciudat faptul că întâlnise în autobuz, apoi pe peronul gării, la restaurantul unde mânca de obicei şi chiar în holul hotelului lui, un individ blond, cu şapcă pe cap şi cu un raglan de păr de cămilă, ce părea să-l studieze cu multă luare-aminte.

La început crezuse că e vreunul din acei poliţişti acoperiţi de-ai Siguranţei spaniole, însărcinaţi cu supravegherea străinilor, dar atitudinile individului, precum şi întreaga lui înfăţişare, îl făcuseră să-şi schimbe părerea.

Fără vreun motiv aparent, întoarse capul. Încă nu se lăsase seara, dar pomii din Buen Retiro cufundau grădina liniştită într-o semi-obscuritate plăcută, de culoare albăstrie. La câţiva zeci de paşi în urma lui, un bărbat cu şapcă pe cap şi cu un raglan din păr de cămilă se opri brusc în loc, uitându-se cu atenţie la una din placardele de pe marginea aleii.

Leblanc îngheţă. Într-un străfulger înţelese; ei drăcie! Omul din spatele lui era acelaşi din gară, de la restaurant, din autobuz – ce voia oare de la el?

Grădina era aproape pustie. Ici şi colo, pe vreo bancă ascunsă de boschete, perechile de îndrăgostiţi şopteau fără să aibă habar de nimic. Leblanc coti pe o alee, apoi pe alta, începu să se grăbească. Individul cu şapcă pe cap se afla mereu în spatele lui. Îi veni să se întoarcă şi să-l înfrunte, dar se răzgândi. Mai bine să se ţină celălalt după el – până la sfârşit o să vadă ce-o să fie. Şi apoi, începuse să se întunece şi mare mirare dacă Gruen nu şi-o fi închis dugheana!

Gruen era un fotograf bătrân care-şi avea prăvălia – o mizerie! – pe una din străduţele de lângă Piaza Mayor. Leblanc îl cunoscuse cu ocazia primei lui vizite la Madrid. Umblase tot oraşul după o lentilă anumită şi, descurajat, intrase şi în magazinul sărăcăcios al fotografului, ca să nu-şi spună că n-a făcut tot ce era posibil să facă; dar culmea, Gruen avea ceea ce-i trebuia lui! Mai apoi, în repetate rânduri, îl vizitase şi filmele şi le developa la el; bătrânul fotograf era un adevărat artist în meseria lui.

Cu câteva zile în urmă, făcuse la acesta probele pe care i le trimisese lui Vaillant. Ca de obicei, îi lăsase şi aparatul de fotografiat, un „Princeps”, cu lentile duble, deoarece i se slăbiseră arcurile burdufului. Luase copiile şi aparatul – şi abia a doua zi dimineaţă, la hotel, îşi dădu seama că fotograful îi înapoiase un alt aparat, tot un

„Princeps”, de acelaşi format, mărime şi tip, tot cu lentile duble – dar nu aparatul lui, văzuse doar bine: cutia „Princepsului” lui avea o mică scrijelitură, urmare a călătoriei de la Getale, pe când cestălalt n-o avea. Desigur, Gruen primise la reparat un aparat identic şi greşise destinatarul, odată ce confuzia se putea face cu mare uşurinţă.

Leblanc ajunse în faţa prăvăliei lui Gruen şi scoase un oftat de mulţumire: obloanele nu erau trase. Se minună totuşi văzând că luminile erau stinse, şi intră înăuntru.

Clopoţelul agăţat deasupra uşii clincăni melodios de câteva ori, trezind liniştea deplină care stăpânea în toate ungherele prăvăliei cufundate în întuneric, Gruen nu se afla acolo. Leblanc îşi spuse că o fi în atelier, camera ce prelungea dugheana, despărţită de aceasta din urmă de o simplă draperie uzată. Îl strigă şi nerăspunzându-i nimeni, dete draperia la o parte.

Atelierul era luminat şi lui Leblanc i se făcu părul măciucă: pe jos, cu ochii sticloşi aţintiţi spre tavan şi cu un pumnal înfipt până în plasele în piept, bătrânul fotograf zăcea mort, cu barba năclăită de sânge.

Francis Leblanc nu era tipul care să se înspăimânte chiar atât de uşor. În timpul războiului luptase cu al 32-lea regiment de tancuri la Metz şi mai apoi la Dunkerque. Zile întregi asistase numai la sânge şi la trupuri sfârtecate – însă atunci era război şi el îşi apăra ţara de invadatori. Atmosfera din atelier, cu fotograful nemişcat pe duşumele, era de-a dreptul lugubră.

Ce să facă? Ezită o secundă, apoi se repezi afară din prăvălie ca să cheme pe cineva, un trecător, un poliţist, oricine ar fi fost.

Străduţa întunecată, cu felinare rare pe la colţuri, nu-i arătă ce ar fi dorit. Rămase nehotărât pe loc, neştiind ce să facă; o umbră se desprinse din bolta unei porţi şi înaintă spre el. Leblanc ridică braţul.

— Domnule…! strigă el gâfâind, dar se opri. Umbra ajunsese la câţiva metri şi unul din felinare îl lumină în întregime: era omul cu şapcă şi pardesiu din păr de cămilă.

Dintr-un salt, omul fu lângă el. Ochii lui ardeau în întuneric.

— Dă aparatul! Repede! mârâi cu violenţă.

Leblanc avea „Princepsul” agăţat de umăr, căci meseria lui îl obliga să nu se despartă niciodată de aparatul de fotografiat. Făcu un pas înapoi.

— Ce vrei dumneata? spuse, şi fără să-şi dea seama, strigă: A fost omorât un om, în prăvălia aceea!

Tipul cu şapcă păru că nu auzise ce-i spusese. Căutătura lui halucinată fixa tocul de piele al „Princepsului” – şi el repetă:

— Aparatul! Scoate aparatul!

Şi, în aceeaşi clipă, se repezi spre el, cu un scrâşnet. Leblanc se afla lângă un zid; se feri, şi pumnul celuilalt se strivi fulgerător de perete, chiar deasupra capului lui. Individul scoase un urlet. Leblanc îi aruncă un picior în pântece, prăvălindu-l pe caldarâm, şi începu să fugă în neştire în susul străzii.

2

Leblanc fugea mereu, simţind că plezneşte. Colţul acela din Madrid era complet mort, mai ales seara. Apropierea de Grădina Botanică, locul de întâlnire al tuturor haimanalelor nopţii, făcea să fie ocolit, de îndată ce întunericul îşi anunţa sosirea.

Mintea lui acţiona grăbită. Întâi nu i se mai dăduse autorizaţia pentru Chinchon, apoi i se recomandase că e mai prudent să părăsească Spania, aparatul de fotografiat îi fusese înlocuit, Gruen omorât, era urmărit, cu câteva clipe mai înainte fusese atacat… Doamne, ce erau toate acestea?

Se opri în loc, cu răsuflarea tăiată, ciulind urechea. Nu se auzea niciun pas, niciun zgomot.

Consulatul francez se afla pe prima alee, la dreapta. În fuga lui, Leblanc se îndreptase spre el, ca spre suprema salvare. Poate consulul îl va lămuri, căci toate evenimentele bruşte în care fusese prins de două sau trei ore, aveau o surprinzătoare legătură unul cu altul. Consulul locuia în aceeaşi clădire şi mai mult ca sigur că încă nu se culcase.

Când sună la poarta grea de fier, deasupra căreia ardea un lampadar cu braţ luna, era complet sleit. După o așteptare de câteva clipe, pe pietrişul grădinii consulatului se auziră pași târșâiţi, apoi poarta se deschise, scârţâind. În pragul ei se ivi silueta unui om de serviciu în livrea.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul consul, spuse, repede Leblanc. Numele meu e Francis Leblanc.

Celălalt îl privi stăruitor.

— Domnul consul a plecat azi dimineaţă, răspunse servitorul.

— Unde a plecat?

Aproape ţipase. Servitorul tresări.

— La Brihuega, în Guadalajara. Va lipsi două zile.

— Şi nu-l înlocuieşte nimeni? Domnul secretar nu este aici?

— Domnul secretar e plecat şi dânsul. Azi e sâmbătă, domnule. Până luni, nu găsiţi pe nimeni în consulat. Dacă vreţi să-mi lăsaţi cartea dumneavoastră de vizită, i-o voi înmâna domnului consul luni dimineaţă la prima oră.

Leblanc se depărta fără un cuvânt. Ceasurile puteau să fie aproape zece şi jumătate. Aleea cu chiparoşi, presărată din loc în loc cu bănci, îl primi în bezna ei. Deci, trebuia să aştepte până luni. Vaillant îi primise doar telegrama şi şi-o fi făcut toate preparativele de plecare, cu bani, paşapoarte şi celelalte. Cum naiba să-l anunţe că toţi de aici înnebuniseră subit?

Opri un taxi şi-i dădu şoferului adresa hotelului unde locuia. În timp ce maşina mergea spre hotel, Leblanc făcea fel şi fel de presupuneri fără să-şi poată învinge teama ce începuse să-i încolţească în suflet.

* * *

În holul hotelului, un individ înalt îi tăie drumul, apropiindu-se de el.

— Domnul Francis Leblanc? spuse dânsul, privindu-l drept în ochi.

Francis se uită la el cu luare aminte. Nu-l mai văzuse niciodată în viaţa lui. Era elegant şi bine făcut, şi la ochiul stâng purta monoclu.

— Da, eu sunt, răspunse uimit. Ce doriţi?

— Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră Oh, nu vă neliniştiţi; veţi putea lua masa la timp… e în interesul dumneavoastră să ne… cum să zic?… să ne „sfătuim”.

Apăsase dinadins pe ultimul cuvânt, zâmbind uşor. Leblanc se posomori.

— În orice caz, cred că înainte de a ne „sfătui”, ar fi mai nimerit să ştiu şi eu cine sunteţi dumneavoastră… asta, ca într-adevăr să fie un adevărat „sfat”, domnule… domnule…

Celălalt începu să râdă.

— Sunteţi bine dispus. Îmi plac oamenii veseli, senor Leblanc. N-are importanţă numele meu, totul e să ne înţelegem, nu?

Leblanc se uită în jur. Fotoliile din hol erau mai toate ocupate, dar trei din ele îi atraseră în mod deosebit atenţia.

În aparenţă, cei trei bărbaţi care stăteau tolăniţi pe ele, citindu-şi ziarul, păreau nişte inofensivi pasageri, omorându-şi plictiseala în aşteptarea gongului mesei, sau pândind sosirea cuiva. Leblanc însă avea privirea exersată şi nu se lăsă înşelat; în dosul jurnalelor ştia bine că ceilalţi îl scrutau cu atenţie, urmărindu-i fiecare vorbă şi mişcare. Exista o înţelegere tacită între aceşti trei bărbaţi şi omul cu monoclu, şi lui Leblanc nu-i scăpa nimic, niciodată. Răsuflă adânc.

— E o chestie de interpretare, spuse dânsul cu siguranţă. Desigur, în anumite cazuri, numele n-are absolut niciun fel de importanţă… de exemplu, atunci când ai cinstea să devii eroul necunoscut, dar în situaţia de acum, socot că e mai nimerit să ştiu şi eu cu cine am onoarea de a sta de vorbă…

Bărbatul cu monoclu făcu un gest plictisit. Căutătura lui deveni glacială.

Să lăsăm palavrele! şopti într-un fel de şuier. Să lăsăm palavrele, senor Lablanc. Fiecare din noi are treburile lui, şi nu are rost să ne pierdem vremea… Fiţi atât de amabil şi daţi-mi aparatul de fotografiat ce vă atârnă de umăr şi asta cât se poate de repede, înţelegeţi?

Cei trei bărbaţi din fotolii lăsară ziarele în jos, în acelaşi timp, şi se ridicară în picioare. Omul cu monoclu făcu un pas înainte. Obrazul lui era palid şi contractat.

Leblanc tresări şi un fior îi trecu prin inimă. Aparatul! Şi acesta umbla tot după aparat! Într-o fracţiune de secundă pricepu că întreaga cheie a misterului zăcea în „Princepsul” străin de care, involuntar, i se încleştase mâna.

La ora aceea, holul hotelului era plin de mulţimea călătorilor, uşile turnante se învârteau cu repeziciune, cele patru lifturi urcau şi coborau neîncetat; Leblanc îşi îndreptă trupul.

— Ah, de asta e vorba? De ce n-aţi spus aşa? într-adevăr, recunosc că acest aparat nu-mi aparţine, dar…

— Vi se va înapoia aparatul în clipa în care mi-l veţi da pe acesta.

Leblanc începu să zâmbească.

— Fotograful unde l-am lăsat şi care a creat toată neînţelegerea, bănuiesc că…

Ochii celuilalt se făcură mici şi răutăcioşi. Un rictus îi strânse buzele. Îl întrerupse, scurt.

— Daţi-mi aparatul! După o jumătate de oră „Principesul" dumneavoastră va fi la hotel.

Leblanc râse de-a binelea.

— E o socoteală tare reuşită, n-am ce zice! Nu, schimbul nu se va putea face decât pe loc. Reveniţi cu aparatul şi totul e în regulă!

Omul cu monoclu trase o înjurătură şi se întoarse. Cei trei bărbaţi care stătuseră în fotolii veneau încet spre ei, cu mâinile vârâte în buzunare. Leblanc aruncă o privire grăbită în jur şi spuse tare, exact în clipa în care un întreg grup de cheflii se îndrepta în direcţia unuia din ascensoare:

— Nu, mulţumesc, chestia asta cu săpunul nu mă mai interesează. Am nevoie de obiecte de nylon şi de ciorapi. Vezi ce se poate face. Bună seara.

Îi întoarse spatele şi se avântă spre ascensor. Uşile acestuia pocniră şi Leblanc putu să-i zărească pe toţi patru, stupefiaţi, urmărindu-l cum dispărea între etaje. Liftul urcă cu repeziciune şi la al cincilea, el se dădu jos, începând să alerge pe coridor. La capătul lui se opri, deschise camera lui şi o închise cu cheia la loc, răsuflând precipitat.

Ciuli urechea: nu prinse niciun zgomot. Ceea ce făcuse el, nu-şi putea lămuri. Fusese un imbold în afara voinţei lui, ceva care-l împinsese să

acţioneze aşa cum acţionase el. Aparatul acesta – blestemat fie el! – dezlănţuise întreg cortegiul de supărări ce se abătuseră asupră-i şi el voia să ştie de ce! Dar… oare n-ar fi fost mai bine să fi terminat şi cu povestea asta şi să fi înapoiat aparatul de fotografiat? Cine era omul cu monoclu? Şi celălalt, care îl atacase în faţa atelierului lui Gruen? Care era amestecul lor? Cine-l omorâse pe Gruen? Şi de ce? De ce? Acest „de ce" îl obseda. Dacă indivizii vor cu tot dinadinsul aparatul înapoi, înseamnă că de el depind anumite lucruri. Care sunt acestea?

Brusc, simţi din nou cum sufletul îi este copleşit de o teamă obscură şi ameninţătoare. Se vârâse într-o aventură pe care n-o pricepea – şi acum ar fi dat toate comorile din lume să se afle în Franţa, lângă soţia şi copiii lui. Se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de lemn: nu, niciun pas nu răsuna pe coridor… la naiba, oare de ce nu vin? Era ferm hotărât să nu le deschidă, orice s-ar fi întâmplat. Trebuia să chibzuiască şi să ia o hotărâre.

Îşi desprinse încet aparatul de pe umăr şi se uită la el. De două zile de când îl purta, încă nu-l întrebuinţase. Observă că rol-filmul este neînceput – şi se pregătea tocmai să-l desfacă la burduf, – când cineva bătu la uşă.

Ca fulgerul, Leblanc închise aparatul şi-şi stăpâni bătăile inimii. Au venit! Doamne, făcuse o imprudenţă… de bine de rău, holul hotelului era animat, pe când aici, singur, nu ştia cam cum o să iasă din încurcătură!

— Cine e? întrebă pe un ton puţin tremurător.

— Vi s-a trimis un pachet, senor, se auzi vocea băiatului de serviciu.

Leblanc răsuflă uşurat şi dintr-un salt fu lângă uşă, pe care o întredeschise. Puştiul de la lift îşi scoase tichia albastră şi-i întinse un pacheţel învelit în hârtie albastră.

— De la cine e? spuse Leblanc, nedumerit, căci era prea mic ca să fie un aparat de fotografiat.

— Nu ştiu; mi-a fost dat de portar pentru camera 67.

Leblanc îi vârî în palmă un pesetas. Ochii celuilalt sclipiră.

— Gracia, senor! strigă şi dispăru imediat.

Leblanc închise uşa şi se uită la pachet; era dreptunghiular şi destul de greu pentru micimea lui. Pentru o clipă, şovăi. Cine i l-ar fi putut trimite? Începu să-i desfacă legăturile, dete hârtia la o parte şi apăru un fel de cutie de tablă cenuşie, cu capacul bombat. În aceeaşi secundă, o paloare mortală acoperi trăsăturile lui Leblanc. Cutia îi scăpă din mână şi se rostogoli pe covorul gros de lângă pat. Înăbuşindu-şi un ţipăt, Leblanc se precipită la uşă, o deschise şi năvăli pe coridor. În capătul acestuia, un bărbat şi o femeie suiau treptele etajului.

— Înapoi! urlă Leblanc. Înapoi!

Cei doi se lipiră de perete, înspăimântaţi şi nepricepând nimic. Leblanc îi apucă de braţ:

— Înapoi, repetă, cu ochii holbaţi… pentru numele lui Dum…

Nu-şi termină vorbele. O bubuitură formidabilă răsună în capătul celălalt al coridorului şi căzură unul peste altul, ca împinşi de o gigantică mână nevăzută. Leblanc se rostogoli pe trepte, apărându-şi faţa cu mâinile. Se izbi de perete, dar sări imediat în picioare; fruntea îi era plină de sânge. Privirile lui rătăcite căzură pe „Principesul” pe care-l ţinea strâns încleştat în pumnul drept. De la celelalte etaje se pornise o goană furioasă pe scări, se auzeau ţipete înnebunite, strigăte, chemări. Clătinându-se, fugi pe culoarul de pe care uşile se deschideau precipitat, se lovi de două sau trei persoane – şi ajunse la scara de serviciu, pe care o coborî în goană. Nu mai întâlni pe nimeni şi după două minute era în stradă.

Deşi buimăcit, creierul îi lucra totuşi cu precizie. Explozibilul fusese trimis de bărbatul cu monoclu şi de oamenii lui. Era de la sine înţeles că

îl avuseseră cu ei, când îl acostase în holul hotelului; ei erau dispuşi să întrebuinţeze orice mijloc, numai să aibă înapoi aparatul de fotografiat. Şi Leblanc îşi dădea seama de gravitatea situaţiei lui: neputând pune mâna pe „Princeps”, găsiseră soluţia cea mai disperată, aceea de a-l arunca în aer, odată cu aparatul… Atunci însemna… Strânse şi mai tare aparatul de fotografiat în mână şi ochii i se aprinseră. Oricât ar fi ţinut ceilalţi să-l distrugă, capriciul destinului le jucase o festă: şi el şi aparatul erau neatinşi!

Pe stradă, circulaţia se oprise şi lumea alerga din toate părţile. Etajul cinci al hotelului luase foc. Nori groşi de fum şi limbi de flăcări se proiectau pe cerul întunecat. Leblanc o luă după colţ şi se pierdu pe o alee lăturalnică. Mergea iute, fără să ştie unde, după aceia, brusc, simţi o sudoare rece scurgându-i-se pe tâmplele pe care sângele începuse să se închege, în spatele lui, paşi iuţi se apropiau din ce în ce!

Întoarse capul. Zări în depărtare o siluetă profilându-se sub un felinar. Erau pe urmele lui!

Scrâşnind din dinţi, începu să fugă pe lângă zidurile slab luminate din când în când de lucirea lunii strecurată printre chiparoşi. Paşii celuilalt se grăbiră şi ei – răsună o împuşcătură, apoi alta şi alta. Gloanţele se striviră de peretele din faţă, piuind. Leblanc fugea cu repeziciune. Aleea făcea o mulţime de întortocheri şi el se ruga să-i apară în cale vreun trecător, dar nimeni nu se arăta prin locurile acelea complet pustii.

Deodată îşi dete seama că urmăritorul lui dispăruse. Se opri, gâfâind, rezemându-se de trunchiul unui pom. Într-adevăr, liniştea era desăvârşită, doar susurul vântului prin frunzişuri fremăta prelung. Închise ochii, dar în aceeaşi clipă îi deschise din nou. O mână i se lăsase pe umăr.

— Ce-i cu dumneata, senor? întrebă o voce.

3

Leblanc se uită la interlocutorul său. Puseseră mâna pe el! Celălalt făcu ochii mari:

— Dar eşti rănit, omule! în dumneata au tras?

Leblanc aproape ar fi ţipat de bucurie. Omul din faţa lui nu făcea parte din cei care-i voiau răul, va putea, poate, să-l ajute! Îl apucă de mână şi spuse repede:

— *Ils m-ont poursuivi, ils sont sur mes traces… Oh, sauvez-moi!*[2]

În febra lui, vorbise franţuzeşte. Necunoscutul scoase o exclamaţie.

— Eşti francez? Ce s-a întâmplat?

Leblanc nu mai avu timp să-i răspundă. Din imediata lor apropiere, o maşină ţâşni de după colţ şi-i inundă din plin cu farurile.

— La pământ! urlă necunoscutul şi dintr-un brânci viguros, îl doborî, trântindu-se alături. O răpăială scurtă de pistol-mitralieră scurmă ţărâna în jurul lor. Automobilul dispăru ca o nălucă.

— Se vor întoarce! spuse necunoscutul. Leblanc îi auzi râsul înăbuşit: ei, drăcie, timpurile frumoase de altădată revin! Scoală-te şi…

Din susul aleei, maşina venea în viteză, de astă-dată cu farurile stinse. Necunoscutul, pe jumătate ridicat în picioare, întinse mâna: cinci detunături plezniră una după alta; automobilul derapă şi, dintr-una din portiere, aşchii de sticlă îl loviră în obraz pe Leblanc. Pistolul-mitralieră răpăi din nou, gloanţele mieunară printre pomi, şi ca şi prima dată, maşina se pierdu în întuneric.

— Ridică-te! porunci necunoscutul, cu o voce uscată. Mai încolo e o piaţetă şi acolo vor întoarce maşina… mi se pare însă că le-am făcut praf un cauciuc!

Îl ajută să se scoale şi, o clipă, scrută bezna.

— Pe aici, spuse. În mare viteză, dacă ţii să ne mai vedem teferi vreodată!

Alergară puţin şi se treziră într-un fel de părcuşor plin de pomi şi tufişuri crescute în sălbăticie. Necunoscutul îl târî într-un boschet şi se ascunseră printre frunzele dese. Motorul maşinii se făcu din nou auzit, pistolul mitralieră pârâi de câteva ori – apoi se lăsă tăcerea. Necunoscutul râse, ca şi întâia oară.

— Poate o ţin aşa până mâine dimineaţă! În orice caz, trebuie că le insufli un respect grozav, odată ce nu îndrăznesc să oprească şi să se dea jos, ce zici?

Leblanc se uită la el. Era un tip de vreo cincizeci de ani, cu părul puţin cărunt, extrem de voinic, în clipa în care îl apucase de mână ca să-l trântească la pământ, îi făcuse impresia că braţul îi era răsucit de o menghină de oţel. Necunoscutul asculta cu atenție. Se scurseră astfel câteva minute.

— S-au depărtat… cred însă, că pândesc pe undeva prin apropiere. Unde stai? Adică, asta e o întrebare stupidă, căci socot că n-ai de gând să le cazi în labă, după toate cele ce s-au întâmplat. Cum naiba te-ai lovit aşa la cap?

Leblanc se simţea sfârşit şi mai mult bâigui:

— Nu mai pot, *monsieur*… Simt că-mi vine rău.

Necunoscutul dete din cap.

— Vrei să vii cu mine? Sper că o să reuşim să ajungem acolo unde stau eu… cu un pic de efort din partea dumitale.

Privind în toate părţile, ieşiră din grădiniţă şi o luară pe o străduţă întunecată.

— Stau foarte aproape, spuse necunoscutul.

În capul străzii se opri în faţa unei case mici, bătrâneşti, şi ciocăni la o fereastră. Imediat se deschise şi un chip se profilă în cadrul ei.

— Eu sunt, şopti necunoscutul. Deschide, Aparicio.

— În tine au tras? mormăi cel de la fereastră.

— În mine şi în altcineva. Deschide repede.

După câteva secunde, uşa se deschise şi necunoscutul îl împinse pe Leblanc înăuntru. Se

aflau într-o cameră joasă, luminată de o lampă cu gaz, acoperită cu un ziar. La masă mai era cineva, care când intrară, se sculă în picioare. Acesta era un băietan slab, cu părul negru şi îmbrăcat într-o bluză albastră, încheiată până sub bărbie. Păru foarte mirat la vederea lui Leblanc, şi se uită întrebător la necunoscutul care-l adusese pe acesta din urmă.

— Cine mai e şi ăsta? spuse el, bănuitor.

— O vom afla de îndată, zâmbi necunoscutul. Ai puţină răbdare, Sanchez. Ia loc, prietene, îi oferi el un scaun lui Leblanc. Aparicio, ceva de băut. Ţi-e foame?

— Nu, răspunse Leblanc, oftând şi punând aparatul de fotografiat pe masă. Necunoscutul se uită la el.

— Eşti fotograf?

Leblanc sorbi cu lăcomie rachiul pe care îi oferise Aparicio şi dete din cap. Obrazul i se făcu palid.

— Nici nu vă puteţi da seama prin câte am trecut, şopti, cu ochii pierduţi în gol.

— Ai necazuri cu poliţia? întrebă băietanul cu bluză albastră.

— Nu ştiu, răspunse Leblanc. Totul s-a întâmplat din cauza asta şi arătă aparatul de fotografiat de pe masă.

* * *

Leblanc îşi termină povestirea şi tăcu. Cei trei bărbaţi îl ascultaseră cu atenţie. Lampa începu să pâlpâie, fumegând, ameninţând să se stingă.

— Mai avem gaz? întrebă necunoscutul.

— Foarte puţin, răspunse Aparicio. Cota pe săptămâna asta s-a dus.

Necunoscutul înjură înăbuşit, căci lampa se stinsese brusc. În odaie pluti mirosul înnecăcios al fumului fitilului.

— Ce-i de făcut? rosti şi băietanul cu bluză albastră, căruia ceilalţi îi spuneau Sanchez. Eu zic să deschidem puţin fereastra.

— Bine, dar fii atent; se poate ca să ne pândească prin împrejurimi!

Aerisiră odaia şi apoi închiseră fereastra. Aparicio aprinse o lumânare înfigând-o într-un sfeşnic pe care-l aşeză în mijlocul mesei. Necunoscutul se plecă înainte.

— Ascultă, spuse el cu gravitate, adresându-i-se lui Leblanc. Fără să vrei ai intrat într-un joc periculos, din care habar nu am în ce fel vei putea ieşi. Pe dumneata nu te urmăreşte Siguranţa spaniolă, ci altcineva.

— Cine? spuse Leblanc.

Necunoscutul tăcu. Chipul lui căpătase o expresie încordată.

— Încă nu ştiu; dar vom afla! zise într-un târziu. Nu te teme, toţi îţi suntem prieteni, mai ales că eşti francez. Vom căuta să te ajutăm…

— Un singur lucru nu înţeleg, spuse Leblanc, urmărindu-şi un gând al lui, care-l rodea. Cum a fost posibil ca să fim atacaţi, să se tragă focuri, şi totuşi nimeni să nu fi intervenit, un trecător, un poliţist sau mai ştiu eu cine altcineva?

Necunoscutul se uită la Sanchez şi începu să râdă cu râsul lui discret şi înăbuşit.

— Ai auzit, Sanchez? Dragă domnule, acesta e un fapt obişnuit şi nu trebuie să te mire! Mâine vei putea frunzări toate ziarele şi nu vei găsi măcar un singur rând care să pomenească de asasinarea fotografului dumitale sau de explozia urmată de incendiul care a bântuit hotelul în care locuiai… ba sunt sigur, chiar, că majoritatea cotidianelor vor vorbi de recepţia dată azi-noapte în saloanele aceluiaşi hotel, în onoarea unui diplomat sau altceva! Focurile, exploziile şi celelalte le vei fi visat dumneata şi cei ce întâmplător vor fi fost pe stradă, la acea vreme. Pe mine mă interesează însă o anumită socoteala: ce-i cu acest aparat?

Leblanc îşi aruncă ochii pe Princepsul de pe masă. Necunoscutul îi puse o mână pe braţ.

— Îţi repet încă odată, n-ai de ce să te temi. Eu şi cu prietenii mei îţi stăm la dispoziţie, mai ales eu, *monsieur* Leblanc, *parce-que, moi aussi, je suis français, comme vous, comprenez?*[3]

Vorbise zâmbind, în timp ce strânsoarea braţului se accentuase. Leblanc tresări.

— Eşti francez? Cine eşti dumneata?

Necunoscutul zâmbea mereu. Sanchez şi Aparicio, de asemenea.

— Vezi dumneata, *monsieur* Leblanc, împrejurările m-au făcut, mai ales în ultimii ani, să-mi aleg o grămadă de nume. M-am fixat la cel pe care ţi-l voi comunica şi dumitale; eu sunt domnul Tesson şi atât. Am o mare dexteritate de a-mi vârî nasul unde nu-mi fierbe oala, şi de a sosi exact la timp, lucru pe care ai putut să-l constaţi şi dumneata.

— Dumneata ce cauţi în Spania? întrebă Leblanc, dar regretă imediat ce-i spusese, deoarece celălalt se posomori.

— Iată un lucru la care ar fi mai bine să nu te gândeşti câtuşi de puţin de-aici înainte. Eşti bun să ne uităm la aparat?

Leblanc luă Princepsul şi-l scoase din toc. În evenimentele care trecuseră, nu era prea rău stricat, dar cutia se spărsese. Fluieră a pagubă.

— Nu se mai poate face nimic: camera e distrusă.

Tesson şi ceilalţi doi îi urmăreau mişcările cu atenţie. Leblanc desprinse obturatorul şi desfăcu cutia. După cum observase şi la hotel, filmul nu fusese întrebuinţat. Cu toate acestea, îl scoase de pe rulou şi-l privi la flacăra luminării: alb de tot. Îl zvârli jos şi deşurubă lentilele. Deodată tresări. Normal, aparatul trebuia să aibă două vizoare; aşa avea şi Princepsul lui şi toate modelele de acelaşi fel; deci, aparatul acesta trebuia să fie construit asemănător celorlalte. Princepsul acesta însă avea trei lentile! Una din ele, în clipa când o scoase din

alveola aparatului, îşi desprinse cele două faţete. Leblanc îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză.

Pe una din faţete se afla lipită o marcă poştală de culoare galbenă.

Tesson, cu un gest rapid, luă lentila în mână şi se uită la ea în bătaia puţină a flăcării luminării. Leblanc căscase ochii mari. Iată dezlegarea misterului!

— Ce… ce-i asta? şopti. Nu mai pricep nimic.

Tesson privea mereu marca, pe care o dezlipise cu băgare de seamă de pe lentilă. Reprezenta chipul reginei Izabela d'Espana, în prima perioadă a vieţii sale. Figura era din profil şi executată cu o mare măiestrie, în ceea ce priveşte coloritul. Fondul mărcii era de un galben uniform de portocală şi în colţuri purta data emisiunii: 1861, deci cu şapte ani mai înainte de prăbuşirea ei definitivă.

Aproape, cinci minute, nimeni nu scoase măcar o singură vorbă. Apoi Tesson se mişcă şi puse marca pe masă.

— În bucata aceasta de hârtie minusculă se află dezlegarea întâmplărilor neobişnuite pe care le-ai trăit dumneata de la o bună bucată de vreme încoace, domnule Leblanc. După cât mă pricep eu, marca valorează o avere şi cred că dintr-însa nu există decât trei sau patru bucăţi cel mult… dar, mă îndoiesc ca ea să fi stârnit prigoana împotriva dumitale.

— Poate că o bandă bine organizată încearcă să pună mâna pe ea, riscă cu timiditate Leblanc. Sunt dese cazurile în care…

— Nu, îl întrerupse Tesson, nu prietene. Pârâiturile automatelor de adineauri, precum şi pachetul cu bomba, mă fac să mă gândesc la altceva. Cu atât mai mult, acum sunt sigur că nu poliţia, nici Siguranţa şi nici ceva asemănător, te caută pe dumneata cu atâta înfrigurare.

— Dar atunci cine?

Tesson zâmbi, totuşi obrazul lui era grav.

— Mi-aduc aminte de nişte întâmplări asemănătoare, petrecute cu ani în urmă, la Paris. Pe atunci era război şi Franţa ocupată; zgomotele de acum, la naiba dacă mă înşel, provin din aceeaşi sursă. Mi-e teamă pentru dumneata, Leblanc.

Îl privise adânc, cu o căutătură de neuitat.

— Mi-e teamă, repetă încet. Eşti însurat?

— Da, răspunse acesta uimit. De ce mă întrebi?

Tesson privi marca de pe masă şi oftă.

— Iartă-mă, dar în situaţia de acum, ar fi fost mai bine să nu fii. Aparicio, se întoarse el, pregăteşte încă un aşternut. Senor Leblanc va dormi la noi, în seara aceasta şi încă în multe altele, dacă nu cumva mă bizui pe socoteli complet greşite. Cu voia dumitale, marca o voi păstra eu.

Şi-o vârî în portofel şi adăugă:

— Ai nevoie de somn. La noapte mă voi gândi la ce-i de făcut. În orice caz, aici nu te vor căuta.

Suflă în lumânare şi spuse ca pentru sine doar:

— Aparicio a avut zece ani de temniţă şi Sanchez trebuia să fie spânzurat ca instigator la grevă. Amândoi îmi sunt foarte buni prieteni şi bănuiesc că Franco e foarte neliniştit în privinţa aceasta.

În întuneric, Leblanc mai mult simţi decât îi auzi râsul scurt şi atât de ciudat.

4

Când se trezi Leblanc, ceilalţi erau sculaţi de mult. Sanchez nu se afla în odaie. Tesson şi cu Aparicio fierbeau pe un primus nişte cafea. Prinse o conversaţie şoptită:

— Eşti sigur? întreba Aparicio.

— Absolut sigur, fu răspunsul lui Tesson. Asupra băiatului ăsta s-a abătut o mare nenorocire şi va trebui să fiu cu ochii în patru, altfel cine ştie ce se poate întâmpla… în toată povestea aceasta există o latură extrem de gravă. Ascultă, gloanţele de ieri noapte, eu le cunosc: le-am auzit de atâtea ori, încât nu se poate să mă fi înşelat.

Aparicio ridică sprâncenele.

— Crezi?

— Da. Erau germane.

Un timp nu se auzi decât bolboroseala apei care da în clocot. Leblanc înlemnise. Tesson continuă:

— Înţelegi acum? Nici nu poate fi vorba de o simplă goană pentru a intra în posesia unei mărci rarisime. Rostul ei e cu totul altul… dar care?

Aparicio, spuse cu hotărâre:

— Trebuie să-l ajutăm, Tesson!

Tesson îl bătu pe spate.

— Sigur că da, bătrâne! Am şi alcătuit un plan.

Leblanc se suci în aşternut şi se prefăcu că se trezeşte. Tesson îi dete bună-dimineaţa, şi-l pofti la o ceaşcă cu cafea. Leblanc era îngrozit de ce aflase, dar nu lăsă să se întrevadă că ar fi auzit ceva. Pe când stăteau la masă, apăru Sanchez. Cu greu l-ai mai fi putut recunoaşte: avea mustaţă şi favoriţi lungi, care-i schimbau complet înfăţişarea.

— Ce se aude? întrebă Tesson.

Sanchez îşi scoase şapca şi o zvârli pe pat.

— Ca de obicei, ziarele nu scriu nimic. Prăvălia lui Gruen e sigilată. Băcanul de lângă el mi-a spus că a plecat la nişte rude, în Catalana.

— Dar pe Gruen l-am văzut mort, cu ochii mei! se repezi Leblanc.

— Sigur că e aşa, zâmbi Tesson. Sanchez nu face altceva decât să-ţi confirme spusele mele de ieri seară. Domnule Leblanc, trebuie să stăm serios de vorbă.

— În privinţa gloanţelor germane? spuse, alb la faţă, Leblanc.

Tesson nici nu clipi.

— Cu atât mai bine că ştii despre ce este vorba. Întocmai: despre gloanţele germane şi despre o mulţime de alte lucruri, încă. Dumneata, fără să vrei, eşti angrenat într-o aventură halucinantă. Întâmplarea a făcut să te întâlnesc şi, oarecum, să-ţi vin în ajutor. Ai încredere în mine?

— Da, răspunse fără să şovăie, Leblanc.

— Îţi mulţumesc. Gruen, din greşeală, ţi-a schimbat aparatul cu unul asemănător, încredinţat lui cu un anumit scop. Sunt sigur acum că el era omul celor care te urmăresc pe dumneata – şi deoarece aparatul se afla la dumneata, el şi-a plătit vina de a fi fost neatent: l-au asasinat. De bună seamă că Gruen ştia cui îi încredinţase celălalt aparat – cel cu marca – şi le-a spus. Iată un prim punct de plecare. Mă urmăreşti? Hărţuitorii dumitale s-au grăbit să-şi ia măsurile de prevedere; mai întâi nu le-a convenit ca dumneata să fi fotografiat regiunea Chinchon. De ce? O vom afla. Ti-au cerut expulzarea şi, slavă Domnului, nimeni n-a stat prea mult la îndoială să nu le satisfacă dorinţa. Punctul doi: te-au urmărit. La hotel, ţi-au cerut să le înapoiezi aparatul lor. Ai refuzat şi bine ai făcut, sau… invers! Vom vedea şi asta. Pentru ei, e clar acum, că Principsul de la dumneata reprezenta ceva, ce noi nu ştim ce. Au încercat, văzând încăpăţânarea dumitale – de a te arunca în aer, odată cu aparatul de fotografiat. N-au reuşit; te-au urmărit şi au încercat să te asasineze din nou. Înţelegi? Înseamnă că le era teamă să nu le fi descoperit secretul. Care este acest secret? O

marcă poştală rară, de mare valoare. Vom întârzia puţin asupra acestei mărci.

O scoase din portofel şi o puse pe masă.

— Urmează punctul trei: de ce marca îi interesează şi cum de a fost ascunsă – şi am întrebuinţat bine termenul de „ascunsă” – într-un aparat de fotografiat? Presupunând că aş admite punctul dumitale de vedere, şi anume că o bandă bine organizată are tot interesul de a o avea în posesia ei, a cui a fost la început marca? Fiindcă e de la sine înţeles că atunci Gruen primise aparatul de fotografiat de la altcineva, iar urmăritorii dumitale l-au omorât din această pricină.

Marca e din timpul Izabelei d’Espana şi, repet, are o mare valoare. Cei care o vor, au întrebuinţat mijloace violente; le-ai simţit tăria, dragă domnule Leblanc! Problema care se pune acum e alta. Dumneata ai soţie şi copii şi trebuie să ne gândim la ei.

Leblanc păli.

— Ce are a face una cu alta? şopti.

— Vreau să fiu cu dumneata cât se poate de deschis.

Îl privi adânc.

— Mă tem că atacurile lor se vor îndrepta împotriva acestora.

Obrazul lui Leblanc era alb de tot.

— Vor… se bâlbâi el.

— Da. E mai grav decât îţi închipui dumneata. Oamenii aceştia sunt nemţi, îmi pun mâna în foc că este aşa. Spania e plină de ei – şi ca foşti aliaţi şi prieteni, îşi permit o sumedenie de lucruri. Sanchez şi Aparicio, aici de faţă, îţi pot spune mai multe în privinţa aceasta. O zi sau două te vor lăsa în pace; după aceea te vor lovi acolo unde ei ştiu prea bine că nu vei putea rezista. Din pricina asta ţi-am spus că ar fi fost mai bine să nu fii însurat. M-am hotărât să te ajut – şi te voi ajuta! Acum, eu voi ieşi puţin şi când mă voi reîntoarce, am să-ţi comunic planul meu.

Dispăru într-o cameră alăturată. Reveni cu un joben demodat, cu privirea ascunsă de o pereche de ochelari fumurii; îşi ţinea gura puţin strâmbată într-o parte, ca unul care pe vremuri ar fi suferit de un atac de paralizie. În mintea lui Leblanc se făcu lumină.

— Poliţist? întrebă el scurt.

Tesson chicoti subţirel şi răspunse în cel mai pur dialect andaluz:

— Nu. Fost rezistent.

* * *

Bărbatul cu joben şi ochelari negri se opri în loc şi silabisi firma agăţată deasupra intrării unui gang.

AGENŢIE FILATELICĂ. SCHIMB INTERNAŢIONAL. NUMAI MĂRCI DE MARE VALOARE

Îşi perie cu dosul palmei haina învechită, se mai uită o dată la firmă şi întră în gang. La capătul lui, urcau nişte trepte uzate de lemn. Bătrânelul le sui gemând, oprindu-se în răstimpuri, cu mâna la inimă, în sfârşit, la etajul doi, o placă de sticlă îl anunţă că ajunsese. Ciocăni la uşă şi o deschise, sfios, în biroul larg şi elegant, stau de vorbă trei bărbaţi. Unul din ei, un tip chel şi cu o bărbuţă îngrijită ce începuse să încărunţească, se desprinse de ceilalţi doi, şi-i ieşi în întâmpinare.

— Dumneavoastră ce doriţi? întrebă el cu politeţe.

Bătrânelul şovăi şi zise încetişor:

— Am o marcă şi aş vrea să ştiu cât valorează… dacă se poate…

Celălalt dete din cap.

— S-o vedem.

Bătrânelul se căută în portofel, adăugând ca o scuză:

— E o Izabela d'Espana… unde am pus-o? Să n-o fi pierdut…

Atât cel cu bărbuţă, cât şi ceilalţi doi, tresăriră şi ridicară privirile. Tipul cu bărbuţă strigă:

— O Izabela d'Espana! Sunteţi sigur?

Bătrânelul îi întinse marca.

Toţi trei se repeziră spre mâna lui. Cel cu bărbuţă luă marca cu două degete, ca pe o relicvă preţioasă, şi trecu în dosul biroului, unde se apucă s-o examineze înarmat cu o lupă specială. Două sau trei minute tăcură cu toţii. Apoi, filatelistul se sculă în picioare.

— Marca e falsă, spuse el.

Bătrânelul înălţă din umeri.

— Vă rog să mă iertaţi, mormăi. Mi-a fost dată de un nepot. Eu nu mă pricep la socoteli de-astea, de aceea am şi venit la dumneavoastră. Odată ce e falsă…

— E o imitaţie desăvârşită, răspunse filatelistul. Şi la colorit şi la cerneală… Dacă ar fi fost veritabilă, ştiţi cât ar fi valorat? Cinci sute… chiar şase sute de mii de pesetas, domnule!

— Şi cine a falsificat-o? întrebă cu naivitate bătrânelul.

Tipul cu bărbuţă începu să râdă şi ceilalţi îi ţinură isonul.

— Bănuiesc că nu dumneavoastră, senor! Păcat: e o bucată extrem de rară, nouă nu ne-a trecut niciodată prin mână şi suntem în meserie de aproape douăzeci de ani. O clipă, vă rog.

Se mai uită odată la marcă cu lupa, şi i-o înapoie.

— Poate v-am putea-o cumpăra noi, zise. O ţinem ca o curiozitate… 200 de pesetas v-ar conveni? Recunosc că nu e o sumă, dar pentru o marcă fără pic de valoare…

Bătrânelul îşi strecurase marca printre hârtiile din portofel.

— Nu, răspunse dânsul. I-o voi înapoia nepotului meu şi am să-l trag bine de urechi. M-a făcut să vin tocmai din Campillos pentru prostia asta. Bună ziua şi iertaţi-mă, senor.

Pe scări, îşi mângâie bărbia. „Începe să devină interesant”, murmură.

* * *

— Înseamnă că am avut dreptate, spuse Tesson, privindu-i rând pe rând pe Leblanc, Sanchez şi Aparicio. Perrez e unul din cei mai buni filatelişti din lume şi verdictul lui nu mai trebuie supus nici unei verificări. Marca noastră e falsă şi misterul prinde să se încâlcească şi mai mult cu acest fapt.

Prin fereastra uşor întredeschisă, răzbăteau acordurile triste ale unei flaşnete, zvonind o granadină din alte timpuri. Tesson tăcu, ascultând un timp cântecul, apoi adăugă:

— Dumneata, Leblanc, o să mă asculţi întocmai, pentru că sper că eşti ferm convins că nu-ţi vreau decât binele. Împreună cu Sanchez, vei părăsi Madridul chiar în după-amiaza aceasta şi veţi aştepta în Torrijos veştile mele. Există acolo un cârciumar rotofei, un bun prieten de al meu, pe nume Cienfuegos, care vă va primi cu braţele deschise. Caballero Sanchez îl cunoaşte prea bine. Eu mă voi reîntoarce în Franţa.

Leblanc fremătă.

— Viu cu dumneata!

— Nu, răspunse Tesson. Ai strica totul. Lasă-te în mâinile mele şi fii fără grijă. Îmi vei da adresa dumitale de acasă, precum şi cea a companiei de filme la care lucrezi. Dumneata şi cu Sanchez însă, îi veţi trage pe sfoară. Desigur, ei pândesc gările şi aeroporturile – dar voi o veţi şterge cu un automobil. Am avut adeseori ocazia să constat că în alcătuirea unui plan, e bine să uzezi de trucurile simple, trec neobservate şi reuşesc întotdeauna!

Aparicio îi aruncă o căutătură adâncă.

— Îţi doresc succes, Tesson. Şi să te reîntorci curând… avem nevoie de tine!

Împreună cu Sanchez, ieşi afară din cameră. Rămaşi singuri, Leblanc îl întrebă:

— Oamenii aceştia luptă împotriva lui Franco?

Tesson se apropie de fereastră. Cântecul flaşnetei se depărtase şi nu se mai auzea decât ca un murmur înăbuşit.

— Da, rosti el visător. Oamenii aceştia luptă împotriva lui Franco, cu tot mai multă înverşunare…

— Şi care e rolul dumitale? îl întrerupse Leblanc. Iartă-mă, mi se pare că ţi-am mai pus o dată întrebarea…

— Ai să afli mai târziu, răspunse aspru Tesson, Aşteaptă cu încredere revederea. Prietene, îi puse el o mână pe braţ, planul meu e foarte simplu. Aici, în Spania, va fi greu să-i înfrunt pe urmăritorii dumitale. Vreau să-i atrag în Franţa, pricepi? Acolo îmi vor cădea, în labe. Dacă nu mă mai întorc, înseamnă…

Se opri. Leblanc şopti:

— Înseamnă?

— Înseamnă că ne vom revedea undeva „pe sus” – îi arătă el tavanul – dacă există aşa ceva!

5

Studiourile Companiei de filme „Vaillant & Co.” se aflau la doisprezece kilometri de Paris, lângă Choisy-le-Roy. În anii care urmaseră după război, nu reuşiseră să pună pe piaţă decât două filme şi acelea terminate cu mari sacrificii, deoarece parte din instalaţii fuseseră distruse de bombardamente. De bine de rău, Vaillant îşi anunţase cel de-al treilea film, intitulat MOARTE Şi LACRIMI, care era aproape gata.

Se aştepta doar sosirea lui Francis Leblanc din Spania, pentru ca trupa să treacă graniţa şi să înceapă turnarea exterioarelor.

Birourile Companiei funcţionau în Paris, în rue d’Aboukir, într-o clădire mohorâtă cu patru etaje, cu coridoare întunecoase şi încăperi umede, ce Dumnezeu ştie de când nu mai fuseseră reparate şi tencuite.

La ora aceea, în jurul orei 9 seara, Vaillant se găsea singur în biroul lui, furios la culme. Cu o jumătate de oră mai devreme, Madeleine Pellier, interpreta principală a noului film, îi făcuse o scenă şi-l înştiinţase că nu mai poate pleca în Spania, deoarece se logodeşte. Auzi! Bătrânul tremura şi acum de indignare. Artista îi propusese o dublură şi plecase foşnindu-şi mătăsurile, lăsând în urma ei un ameţitor parfum de „Ylang-Ylang” – şi eventualitatea unui atac de apoplexie. Afară de asta, Leblanc tăcea şi nu mai da niciun semn de viaţă, iar el terminase toate preparativele de plecare, cheltuise o grămadă de parale…

Secretara deschise uşa.

— Vă caută un domn.

Vaillant scoase un urlet.

— N-am timp! Sunt ocupat… asta nu-i oră de primire! Să mă lăsaţi cu toţii în pace!

— Spune că e ceva foarte urgent, *monsieur* Vaillant…

Vaillant nu mai avu timp să-i răspundă, căci cineva dete fata la o parte şi intră în birou.

Noul sosit salută şi începu să zâmbească.

— Vă rog să mă scuzaţi că întrebuinţez un procedeu aşa de nepoliticos, dar am de discutat cu dumneavoastră o chestiune extrem de importantă, care vă priveşte îndeaproape, pe dumneavoastră şi noul dumneavoastră film.

— Luaţi loc, mormăi Vaillant şi se uită morocănos la vizitatorul său.

Acesta se aşeză în fotoliul din faţa biroului şi-şi încrucişă picioarele. Era mai curând în vârstă, înalt, cu faţa plină de negi şi una din pleoape căzută. Pe genunchi îşi potrivea fără încetare o servietă voluminoasă de piele neagră. „Vreun furnizor", se gândi enervat Vaillant, şi furia îl cuprinse din nou.

Celălalt păru să-i ghicească gândul şi se mişcă în fotoliu.

— Iată despre ce este vorba, domnul meu. Pe mine mă cheamă Brunoit, Josef Cesaire Brunoit. E un nume lipsit de fantezie, trebuie să recunosc, dar vă închipuiţi că nu m-am botezat singur, nu-i aşa? Familia mea este una din cele mai vechi din Franţa… oh, istoria ei, dragul meu domn! Pe timpul lui Ludovic al XV-lea…

— Ce doriţi dumneavoastră? izbucni Vaillant, cu obrazul congestionat.

Domnul Brunoit făcu un gest larg.

— Dacă nu mă lăsaţi să termin! Era doar o mică introducere în subiect, ştiţi ce interesantă? În sfârşit, cu altă ocazie, poate. Eu sunt agentul de publicitate al casei de filme „Escalopa" din Madrid… desigur, să nu vă mire numele meu francez, căci prin sânge sunt francez, domnule, dar mama mea a fost castiliană şi sunt născut în Spania. Ce ziceţi de aşa ceva?

Tonul lui era triumfător. Vaillant se făcu verde.

— Acum înţelegeţi, continuă imperturbabil, ciudatul vizitator, de ce v-am vorbit de familia mea

şi de numele meu… Dar aceasta-i o altă mâncare de peşte. Casa „Escalopa” turnează actualmente un film documentar…

— Şi ce mă priveşte pe mine? nu se mai putu stăpâni Vaillant.

Celălalt încuviinţă cu politeţe.

— Sigur. Faptul că „Escalopa” turnează un film documentar, îi priveşte direct şi personal numai pe ei. Dar faptul că turnează la Chinchon, asta cred că vă priveşte pe dumneavoastră

Vaillant sări în sus.

— Chinchon? Chinchon aţi spus?

— Exact. Chinchon.

— Bine, dar operatorul meu şef mi-a scris că a obţinut autorizaţia ca să pot turna exterioarele unui film al meu la Chinchon! Omul acesta este acum chiar acolo şi de la o zi pe alta urmează să plecăm!

Agentul casei „Escalopa” zâmbi.

— Ştiu, ştiu, am vorbit cu dânsul. De aceea am venit încoace, dragă domnule. Nu, la Chinchon turnăm noi. Domnul Leblanc, aşa îl cheamă, nu? v-a trimis probele şi dumneavoastră aţi ales Chinchon, parcă aşa mi-a spus. E o eroare, nouă, celor de la „Escalopa” ne pare foarte rău…

Vaillant deschise un sertar şi scoase un maldăr de fotografii şi negative pe care le răsfiră pe masă. El răsufla precipitat, când îi întinse trei clişee destul de măricele.

— Acestea sunt însemnate de Leblanc, spus el, înciudat. Bine, dar a fost chior? Nu i s-a spus că dumneavoastră aveţi reţinută regiunea Chinchon? La ce ne-a mai încurcat?

Brunoit nu-i răspunse. Se uita cu luare aminte la fotografii. Într-un târziu, le puse la loc pe birou şi înălţă din umeri.

— Ei, se poate întâmpla oricui. Deci, eu mi-am făcut datoria şi v-am anunţat. Întotdeauna mi-am făcut datoria cu prisosinţă, dragă domnule… Pentru un „Brunoit” cum sunt eu, al cărui strămoş a fost acel vestit „hobereau”[4] normand Aloisius

Celestin Brunoit, totul trebuie să decurgă cu exactitate şi promptitudine. Când senorii Arguijo, căci sunt cinci fraţi la „Escalopa”, mi-au spus: – „Ce-i de făcut, Brunoit?” eu le-am răspuns: – „Nu stricaţi banii pe telegrame, senorii mei. Mă voi duce personal în Franţa, să-i anunţ”. Lucru pe care l-am şi făcut, după cum puteți să şi constataţi.

Vaillant deschisese telefonul şi cerea enervat centrala studiourilor din Choisy-le-Roy. Agentul „Escalopei” se ridică în picioare şi se înclină adânc.

— Să-mi permiteţi să mă retrag. Îmi pare nespus de rău că nu vom avea cinstea de a vă oferi ospitalitatea noastră la Chinchon. Bună seara.

După ce plecă, Vaillant ceru de urgenţă o convorbire fulger-expres cu Madridul, Casa de filme „Escalopa”.

Cincisprezece minute se plimbă prin birou în lung şi în lat, vociferând şi blestemând. Când sună telefonul, se repezi şi ridică receptorul din furcă; chipul lui luă treptat toate culorile, de la cele mai deschise, până la cele mai închise.

— Ce spui, domnișoară? urlă el. Alo! Alo! Nu există o Casă de filme „Escalopa” în Madrid?

Rămase năucit. O secundă, două, stătu aşa cu receptorul în mână, ca prostit. Apoi se repezi deodată spre birou şi căută cu înfrigurare printre fotografiile răspândite pe el, trăgând o înjurătură zdravănă. Cele trei probe fotografice ale regiunii Chinchon, trimise de Leblanc, dispăruseră!

* * *

Un ceas bătu solemn de zece ori şi sunetele lui se pierdură în liniştea înconjurătoare. Trecătorul grăbit care mergea pe lângă grilajul de fier al Grădinii botanice, în partea ei dinspre strada Geoffroy St. Hilaire, le numără în gând, după aceea coti colţul şi intră în strada Buffon.

El parcurse strada aproape în toată lungimea ei şi se opri la penultima casă. Luminile de pe cheiul

St. Bernard îi proiectau pe caldarâm silueta înaltă şi voinică. Sună prelung la poarta înaltă şi aşteptă.

După o oarecare trecere de timp, un bec se aprinse deasupra uşii de la intrare şi un cap apăru la un gemuleţ.

— Cine e? spuse o voce de femeie.

— O caut pe doamna Leblanc. Aici locuieşte?

— Da. Un moment.

O cheie se răsuci în broască şi uşa se deschise.

— Puteţi să intraţi, spuse femeia, din prag. Poarta nu e încuiată.

Cel care sunase sui treptele şi se opri în faţa ei.

— Doamna Leblanc?

— Eu sunt. Ce doriţi?

Necunoscutul aruncă o privire furişată în spatele lui: nu se vedea nimeni.

— Trebuie să vă vorbesc. Viu din partea soţului dumneavoastră.

Femeia păru să ezite un moment, dar se dete în lături şi spuse cu simplitate:

— Vă rog să intraţi.

Ea aprinse lumina într-un hol micuţ, mobilat simplu şi cu mult gust. Pretutindeni domnea o curăţenie desăvârşită.

— Cred că aici va fi destul de bine, zâmbi ea. Vă ascult, domnule…

Bărbatul schiţă un salut.

— Numele meu e Tesson. Mă vedeţi întâia oară în viaţa dumneavoastră

Dintr-o cameră alăturată se auzi un scâncet de copil. Femeia se roşi.

— Oh, o clipă, vă rog. Mi se pare că s-a trezit Freddy.

Tesson îi urmări talia subţirică în timp ce străbătea holul. Involuntar inima i se strânse. Ce tânără era! Părea ea însăşi un copil… Scâncetul din odaia alăturată tăcu brusc. Doamna Leblanc apăru şi se aşeză lângă el, pe canapeaua stil Empire.

— Vă ascult, zise ea, punându-şi mâinile albe în poală.

Era îmbrăcată cu un capod lung de casă şi se vedea bine că se pregătea să se culce când sunase el. Tesson se întoarse spre ea.

— În primul rând, începu el, povestea mea o să fie cam lungă şi nu ştiu dacă nu e o oră cam nepotrivită…

Ea scoase un strigăt:

— I s-a întâmplat ceva lui Francis?

— Nu, nu, fiţi fără grijă, o linişti Tesson. Dar, permiteţi-mi o simplă întrebare: în genere, aparenţele înşală. Păreţi a fi delicată… aveţi însă tărie sufletească?

Doamna Leblanc se făcu albă:

— Oh, domnule… nu mai mă ţineţi aşa… spuneţi-mi iute, ce s-a întâmplat… ce e cu Francis?

— Astăzi aţi fost chemată la telefon de vreo persoană pe care n-o cunoaşteţi?

— Nu, spuse ea buimăcită. Nu înţeleg…

— V-a urmărit cineva? E casa supravegheată? Aţi observat ceva suspect?

Avalanşa întrebărilor lui o nelinişti şi mai mult. Se uită la el ca la un nebun şi bolborosi:

— Nu, n-am observat nimic din toate acestea. Mă uimiţi, domnule…

Tesson scoase un oftat şi se lăsă pe spătarul de mătase înflorată al canapelei.

— Încă n-au venit, şopti el cu o voce stinsă. Le-am luat-o înainte!

Doamna Leblanc tresări.

— Cine să vină? Ce tot vorbiţi? Mi-e frică… vă rog să părăsiţi casa imediat…

Tesson se uită la ea cu nişte ochi de halucinat.

— N-au venit, pricepeţi? N-au venit. Aşteaptă în Spania. Doamnă, îşi schimbă brusc tonul, vă voi spune totul, dar mai întâi să fiţi atât de bună şi să-mi daţi nişte vaselină să-mi scot afurisiţii ăştia de

negi de pe faţă, căci au început să mă mănânce al dracului! După aceea, sunt al dumneavoastră.

6

A doua zi dimineaţa, Tesson sări de pe canapeaua din hol şi se frecă la ochi. În toată casa mirosea plăcut a pâine caldă şi lapte. În sufrageria care comunica direct cu holul, strălucea albeaţa imaculată a unei feţe de masă şi a unui serviciu de cafea, înconjurat de ceşti şi cornuleţe prăjite. Doamna Leblanc veni la el.

— Te rog să pofteşti Ia masă, domnule Tesson. Cu ocazia asta vei cunoaşte şi pe primul meu băiat.

În aceeaşi clipă, un puşti de vreo şapte ani întră ca o furtună în sufragerie, îşi zvârli gentuţa pe bufet şi strigă:

— Iute, mamă, mă aşteaptă domnul Felicien!

— Cine-i domnul Felicien? întrebă Tesson.

— E un vecin de-al nostru, îl lămuri doamna Leblanc. Dânsul lucrează la o întreprindere de arte grafice chiar lângă şcoala unde învaţă Jean. De obicei, îl duce până acolo taică-său, dar de când Francis e în Spania, domnul Felicien e tare drăguţ. Pleacă şi vine odată cu el. Ştii, din cauza autobuzelor şi a circulaţiei de pe bulevard…

Copilul mâncă în fugă şi o şterse. Doamna Leblanc începu să strângă masa. Tesson se sculă şi-i spuse:

— Mulţumesc. În schimbul acestei minunate cafele pe care mi-ai servit-o dumneata, ţin să te asigur că nici Francis al dumitale n-o duce mai prost; amicul Cienfuegos are obiceiul de a coace pe jăratic berbeci întregi! Doamnă Leblanc, dumneata vei încuia uşa şi poarta după mine şi te vei fereca în casă. Sub niciun motiv să nu deschizi nimănui, oricine ar fi el! Dacă sună telefonul, nu spui cine e… fata din casă, pricepi? Eu până la prânz sunt înapoi.

— Mi-e frică, gemu doamna Leblanc, cu obrazul contractat. Mi-e frică, singură cu un copil de şase luni…!

— Răbdare, o încurajă Tesson. Sunt aici… şi asta contează mult!

* * *

Tesson intră într-o prăvălie de pe strada Rocher, urând un bună dimineaţa răsunător. Fotograful în halat albastru de lucru, care potrivea marginile la nişte fotografii, ridică privirile şi scoase un strigăt.

— Tesson! Dumneata!

Năvăli spre el şi-l strânse în braţe cu putere. Ochii îi luceau de bucurie.

— În carne şi în oase, zâmbi Tesson. „Apare şi dispare", îţi aminteşti?

Fotograful plescăi din buze, admirativ.

— Ce timpuri! oftă. Dar unde te-ai ţinut ascuns până acum, ai fost plecat?

— Parisul e mare, Bazile… iar lumea şi mai şi. Am fost pe ici şi pe colo.

Celălalt îi făcu cu ochiul: – Spania?

Tesson râse.

— Să zicem şi Spania… ascultă Bazile, trebuie să mă serveşti urgent, ca în vremurile când developam documentele furate de la Ausenstelle-ul german.

— Despre ce este vorba?

— Vreau să-mi măreşti o marcă şi nişte fotografii.

— Dă-le încoa!

Fotograful se uită la cele trei fotografii şi spuse:

— Admirabile! Admirabile! Şi dacă-ţi spune asta Bazile, apoi să ştii că aşa este! Mai ales aceasta care este luată de pe colină, e o capodoperă… parcă-i din avion.

— Fotografia de care vorbeşti mă interesează în mod deosebit, spuse gânditor, Tesson. Fii atent: să fie clară şi luminoasă.

— Las' pe mine! Şi marca? Aici o să fie mai greu… câte culori are?

Tesson îi dete marca.

— Hm, una… două… trei culori; cred că o să meargă. Când îţi trebuiesc?

— Cel mai târziu mâine dimineaţă, Bazile. Irevocabil. Nimeni nu trebuie să ştie nimic, iar marca s-o ţii ca pe ochii din cap.

Bazile surise.

— Nu are rost să-mi spui aşa ceva, Tesson. Hei… domnul Tesson reapare? Am ghicit?

Dar Tesson ajunsese la uşă şi cu mâna pe clanţă, îi aruncă peste umăr:

— Mâine dimineaţă vin să le iau, Bazile.

— Le voi lucra la noapte.

Domnul Tesson merse încet până la staţia din colţul străzii Varenne cu bulevardul du Raspail şi se opri, aşteptând autobuzul, când tresări cu violenţă. Un individ slab, cu un raglan galben din păr de cămilă, pe cap cu o pălărie de fetru gris, traversă bulevardul şi se pierdu în mulţime. Simţi o lovitură fulgerătoare în inimă: au venit! Tipul era acela descris de Leblanc, care-l atacase la dugheana lui Gruen!

Se gândi să-l urmărească, dar autobuzul îşi făcu apariţia şi se sui în grabă. Cele douăzeci de minute pe care le petrecu în el i se părură o veşnicie. Neapărat, trebuia să se afle lângă doamna Leblanc!

În capătul străzii Buffon se dete jos şi porni agale în susul ei, ca un trecător oarecare şi foarte puţin grăbit să ajungă la ţintă.

Nu i se păru nimic suspect.

Doamna Leblanc îi deschise şi puse imediat zăvorul. Obrazul ei era de ceară.

— Ştiu, spuse încet, Tesson. Au venit.

Doamna Leblanc murmură:

— Imediat ce-ai plecat dumneata, am fost sunată la telefon. O voce necunoscută m-a întrebat de Francis. Am răspuns că e plecat în Spania. La capătul celălalt al firului am auzit o exclamaţie de surpriză şi contactul s-a întrerupt. „Ei” sunt, nu-i aşa?

— Da. Jean a venit?

Vocea lui Tesson era îngrijorată.

— Le-a dat drumul mai devreme de la şcoală, fiindcă de dezinfectează clasele, din pricina epidemiei de scarlatină. A venit singur.

— Uşile sunt toate închise, ferestrele bine zăvorite?

— Da, spuse doamna Leblanc, din ce în ce mai îngrozită. Doamne, ce ne facem! Şi Francis care nu este aici!

— Dacă soţul dumitale ar fi fost aici, situaţia s-ar fi înrăutăţit şi mai mult. Fii calmă. Când soseşte domnul Felicien?

— Pe la ora 1, chiar 1 şi jumătate. De ce?

— Ce fel de om e?

— Cum adică? Nu înţeleg…

— E un om de caracter, poate ţine o taină, e prieten cu bărbatul dumitale?

— Da, ne-a venit întotdeauna în ajutor…

Se roşi.

— Apartamentul în care stăm, e o casă în rate. Domnul Felicien ne-a ajutat de multe ori să plătim ratele, iar atunci când Jean a fost bolnav – Francis era plecat la Choisy-le-Roy – a alergat în toiul nopţii la farmacie şi după doctor. Eu şi cu Francis ţinem foarte mult la el!

Tesson se gândi un moment, apoi întrebă, scurt:

— Are telefon?

— Da.

— Când vine, te rog să-l suni şi să-l pofteşti puţin încoace. Casa lui e lipită de a dumneavoastră, nu? Să vină prin grădină.

Doamna Leblanc nu-i spusese lui Jean care este rostul ferecării astea ciudate, dar copilul, cu mintea lui găsea că e un joc plăcut şi pasionant, toată tăcerea mormântală din casă şi faptul că un om străin pândea prin unghere, încercând clanţe şi mânere de la ferestre, preocupat şi gânditor.

Căutând să imite ca toţi copiii, ceea ce vedea la oamenii mari, se uita şi el prin deschizăturile perdelelor, în stradă. Domnul Tesson se plimba prin sufragerie, când copilul strigă:

— La te uită, *monsieur*, ce caraghios e domnul acela! Se tot căzneşte să-şi aprindă ţigara şi nu reuşeşte! S-a oprit chiar în faţa casei noastre!

Dintr-un salt, Tesson fu lângă fereastră. Pe trotuarul celălalt, un bărbat elegant, cu monoclu, încerca să-şi protejeze flacăra chibritului, cu palma strânsă.

Bărbatul ţinea capul în profil – şi el îi văzu linia ascuţită a nasului şi a bărbiei şi, datorită felului cum proteja chibritul, scânteierea inelului cu un mare diamant de pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

Tesson se rezemă de perete. O flacără i se aprinse în priviri şi pieptul i se umflă, năvalnic.

„Nu m-am înşelat, şopti. E von Meibach, fostul şef al spionajului german din Franţa în timpul războiului".

Se uită din nou. Omul cu monoclu aruncă o privire grăbită asupra casei lui Leblanc şi se îndepărtă. Domnul Tesson chicoti lângă fereastră.

„De data asta nu-mi mai scapi", murmură, ca pentru el.

Nu-i atrase atenţia doamnei Leblanc descoperirea pe care o făcuse sau mai bine zis că Jean îl ajutase.

Continuă sa se plimbe prin camere şi din când în când să privească în stradă. Dar până sosi domnul Felicien, nimeni nu se mai arătă.

Domnul Felicien nu manifestă a fi prea surprins de prezenţa lui Tesson şi nici de precauţiile cu care i se deschise, pentru ca imediat după aceia uşa să fie zăvorită ca o adevărată celulă de închisoare.

Era un omuleţ pleşuv, de meserie tipograf, iute în mişcări şi cu ochii de veveriţă. El spuse doar atât:

— Jeannot mi-a povestit pe drum că mama lui a plâns ieri noapte şi că un domn străin a dormit pe canapeaua pe care le-a făcut-o cadou mama mare. Bănuiesc anumite lucruri neobişnuite – şi, dragă

domnule, te rog să contezi pe mine. Dacă eşti prietenul lui Francis, eşti şi al meu.

Tesson îl trase într-un colţ.

— Ai pomenit adineauri de „lucruri neobişnuite”. Aşa este. Nu întreba nimic în plus. Din această casă nimeni nu trebuie să iasă, căci altfel se expune la o mare primejdie. Te-aş ruga să te duci la poştă şi să trimiţi o telegramă. Dacă treci pe la redacţia lui Paris soir, ar putea să-mi apară un anunţ în ediţia de seară?

Domnul Felicien se uită la ceas.

— Mai este încă timp. Dă-mi textele.

— Dacă vrei să-ţi notezi. Telegrama o expediezi în Spania, foarte urgent, SENOR PEDRO CIENFUEGOS, TORRIJOS, VECHEA CASTILIE. PASĂREA RĂMÂNE LA ALMIJA. SOSESC GRĂUNŢE. AŞTEPTAŢI CU SACI, ILLESCAS. T. Gata? Iar pentru anunţ… SCHIMB MARCĂ IZABELA D’ESPANA CONTRA APARAT FOTOGRAFIAT „PRINCEPS”. LA ZIAR SUB „AMATOR”. Te aştept, domnule Felicien.

Domnul Felicien plecă şi se întoarse după vreo două ore.

— S-a făcut, spuse ei radios. N-ar mai fi fost loc şi nici timp, pentru anunţul dumitale, dar am vorbit cu un cunoscut de al meu care m-a servit fără prea multă vorbă. Mai ai nevoie de mine?

— Doamna Leblanc mi-a spus că dumneata pleci în sudul Franţei. Când?

— Mâine dimineaţă. Dar mai mult ca sigur că o să întârzii o zi sau două. Îmi trimit întâi băiatul – şi pe urmă plec şi eu. De ce?

— Ţii mult la Francis Leblanc?

Vocea lui Tesson era gravă.

— Ca la propriul meu fiu.

— Bine! Atunci, băiatul dumitale să plece cu doamna Leblanc şi cu copiii, acolo în sudul Franţei. Câţi ani are băiatul dumitale?

— Douăzeci şi nouă trecuţi.

— E bărbat. Ce zici de propunerea mea?

Domnul Felicien începu să râdă.

— Straşnică! Nevastă-mea o să se bucure grozav, o iubeşte foarte mult pe doamna Leblanc.

— Eşti un tip de treabă, îl bătu pe spate, Tesson. Du-o împreună cu copiii, la dumneata acasă… în seara aceasta va dormi acolo. Dumneata vei rămâne cu mine. Băiatul dumitale ştie să mânuiască un revolver?

Domnul Felicien îşi bombă pieptul.

— A luptat pe front şi a stat doi ani prizonier la nemţi, spuse el cu mândrie.

— Din ce în ce mai bine! Totul să fie încuiat cu grijă… să-ţi dau un pistol să i-l duci?

— Nu-i nevoie. Bernard are şi el unul. Şi noi ce avem de făcut?

— Vei vedea!

La nouă şi jumătate seara, domnul Felicien şi Tesson, stinseseră luminile, şi stăteau de vorbă în întuneric; brusc, Tesson îi puse o mână pe braţ.

Soneria de la poartă ţârâise lung, de câteva ori.

7

Domnul Felicien fuma. Trase un fum adânc din ţigară şi în slaba licărire care urmă după aceea, Tesson îi văzu obrazul crispat.

— Ssst! Ţine!

Bâjbâind în beznă, îi întinse un pistol. Domnul Felicien îl apucă cu amândouă mâinile şi şopti cu glas tremurător:

— Să n-ai teamă… am făcut parte din rezistenţă, pe vremuri, grupul de nord, Caen. Dumneata acţionai în sectorul Paris. Te cunosc mai bine decât îţi închipui, dar ştiu să şi tac atunci când trebuie! Au venit, ai?

Tesson se apropie de uşă. Niciun muşchi nu-i tresărea pe faţă. Deschizând gemuleţul şi ascunzându-se după pervaz, întrebă cu o voce subţire, ce semăna surprinzător de bine cu aceea a unei femei:

— Cine e?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi o voce groasă spuse într-o franceză guturală:

— Factorul poştal, madame. Aveţi o telegramă.

— O telegramă? se minună Tesson, pe acelaşi ton. De la cine?

— Nu ştiu, madame. Din Spania.

În liniştea din cameră, răsuflarea gâfâită a domnului Felicien se auzea ca o supapă cu aburi. Tesson continuă:

— Din Spania? N-am pe nimeni în Spania, dragă domnule. Ia vezi bine, poate e de la prietenul meu din Turcia, care mă anunţă că producţia de fistic a crescut simţitor pe anul în curs!

În secunda următoare, făcu un salt într-o parte. Ceva zbură prin gemuleţul deschis, venind de afară, şi se sparse de parchet, cu un zgomot de sticlă fărâmată. Uruitul unei maşini, suind în viteză strada Buffon, se stinse în noapte.

— Lumina! urlă Tesson. Aprinde lumina!

Felicien se precipită, spre perete, dar şovăi cu mâna pe întrerupător.

— Dar… începu el.

— Fă ce-ţi spun!

Becurile inundară odaia. O ceaţă verzuie, compactă, se întindea cu repeziciune. Aerul începu să devină înţepător şi înecăcios.

— Clor! şopti speriat domnul Felicien. Clor, Dumnezeule!

Tesson proferă un blestem şi astupându-şi ochii şi nasul cu palmele, se precipită în baie, traversând dintr-un singur avânt, sufrageria plină de gazul otrăvitor. Domnul Felicien îl urmă, lovindu-se de mobile şi tuşind cu violenţă.

Baia dădea în grădina din spatele casei. Tesson deschise fereastra şi aspiră adierea pătrunzătoare a nopţii. Domnul Felicien tuşea mereu, fără să se mai poată opri. Sticla cu clor căzuse chiar lângă el. Tesson se întoarse şi începu să râdă. Domnul Felicien uită să mai tuşească şi zgâi ochii.

— Trebuie să aerisim, neapărat casa, în seara asta nu se mai reîntorc… dar acum au aflat că cineva s-a amestecat în planurile lor. De fapt, aşa ceva am vrut şi eu, fost tovarăş de suferinţe!

Mult mai târziu, domnul Felicien înţelese de ce-l numise astfel Tesson.

* * *

Doamna Leblanc plecă în zori, însoţită de Bernard, fiul domnului Felicien, fără să fi survenit niciun incident mai însemnat. La cinci dimineaţa, camionul condus de Bernard, căci el era de meserie şofer, îşi aştepta pasagerii pe cheiul Austerlitz, lângă podul Bercy.

Ieşiră cu toţii prin Grădina Botanică şi în zece minute toată treaba era terminată. La despărţire, ochii doamnei Leblanc se umpluseră de lacrimi:

— Mulţumesc… mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine şi Francis, îi spuse. Domnul să te aibă în pază!

Imediat după aceea, Tesson porni pe jos spre strada Rocher. Ziua se anunţa mohorâtă, cu cerul acoperit şi cu ceaţă. Autobuzele nu începuseră încă să circule, şi pe străzile pustii, doar măturătorii bocăneau pe caldarâmuri.

Tesson se gândea la multe lucruri, în timp ce panorama obişnuită a Parisului cufundat în somn, defila prin faţa lui. Din loc în loc, câte o ruină de casă, îi amintea de rănile destul de proaspete ale războiului. Acela se terminase… dar din umbră, continua un altul. Un război asemănător luptei pe viaţă şi pe moarte, care începuse pentru a doua oară, între el şi…

Prăvălia lui Bazile avea obloanele lăsate. Domnul Tesson trecu de ea şi împinse poarta unui gard dărăpănat, intrând într-o curte lungă şi îngustă, pe dreapta căreia se aflau o mulţime de căsuţe. Ciocăni la fereastra uneia din ele, singura luminată din toate, strigând încetişor:

— Bazile! Bazile!

Bazile nu întârzie să apară în pragul uşii. Era în cămaşă, cu mânecile suflecate şi se vedea că nu dormise toată noaptea.

— Nici nu putea fi altcineva, mormăi el. Intră Tesson.

Înăuntru, Tesson îl întrebă:

— Ce se aude?

Bazile căscă şi se scărpină în creştetul capului.

— Fotografiile au ieşit o minunăţie. Cu marca am avut multă bătaie de cap; mi s-a stricat de trei ori hârtia.

Tesson luă fotografiile de pe masă şi se uită la ele îndelung. Bazile întinse degetul, peste umărul lui.

— Aici e un lucru extrem de interesant, Tesson. Vezi? Poza a fost prinsă „la timp”, nu „instantaneu”. Aparatul a fost ţinut puţin aplecat în jos: îţi face impresia că e clişeul unui avion de recunoaştere. În fund, lucru care nu putea reieşi

clar din fotografia mică, se profilează aceste linii…

Tesson le observase însă, mai înainte de a i le arăta celălalt. Erau liniile simetrice ale unor gen de hangare sau aşa ceva. Într-adevăr, fotografia părea a fi luată din avion; totul se vedea atât de liniar şi precis!

— Iată şi marca, spuse Bazile.

Aici, se întrecuse pe sine. De mărimea unui portret obişnuit, profilul frumos şi mândru al Izabelei d'Espana, minunat colorat, te făcea să crezi că aşteaptă doar un semn ca să se însufleţească.

Tesson o privi lung, cu ochii pe jumătate închişi, în aceste două fotografii se afla cheia tainei obscure care era cât pe ce să-l coste viaţa pe Leblanc. Se uita mereu la marca mărită, când deodată tresări. Obrazul i se goli de sânge. Ca în atâtea dăţi, Bazile îl auzi scoţând un geamăt înăbuşit. Tesson se repezise la masă şi mai mult smulsese, decât apucase, una din fotografii.

— O lupă! urlă. O lupă, Bazile! Repede!

Fără să se mire – doar îl cunoştea! – Bazile trase un sertar şi îi întinse o lupă cu mâner, din acelea care servesc la retuşat.

Tesson pironi obrazul Izabelei d'Espana cu lupa, se opri la cercelul lung ce atârna din ureche, trecu apoi la fotografia Chinchonului, lupa se năpusti din nou la marcă, fixându-se într-unul din colţurile pe care era tipărit anul emisiunii, 1861 – şi apoi se ridică.

Fără un cuvânt, îşi vârî fotografiile în buzunar şi îndoi copia mărcii.

— Ce faci…? strigă ofensat, Bazile. De-aia am muncit eu o noapte întreagă?

Chipul lui Tesson era liniştit şi calm.

— Bazile, spuse el în şoaptă, Bazile prietene, îţi cer un serviciu… nu se poate să mă refuzi! Copiază-mi încă o dată fotografiile şi marca… vrei?

Bazile rămase cu gura căscată.

— Să-ţi copiez…

— Da. Fotografiile şi marca… şi păstrează-le cu sfinţenie, ascunde-le, căci nimeni nu trebuie să afle de ele. Ţine-le la tine până mă întorc, o zi, o lună, un an, oricât… căci mă voi întoarce!

Ultimele cuvinte aproape nici nu i se mai auziră, deoarece deschisese uşa şi fugise afară, ca un nebun.

* * *

Se luminase bine de ziuă. Ceaţa se lăsase greoaie peste pomi şi case şi începuse să şi burniţeze mărunt.

Domnul Tesson nu simţea nimic.

Nu simţea nimic, fiindcă nu se gândea decât la un singur lucru. Aflase secretul mărcii. Ştia acum de ce era urmărit Francis Leblanc şi care era rostul goanei acestea fantastice, după un om lipsit de apărare, pe care doar hazardul îl amestecase într-o aventură tragică şi dureroasă…

Ştia şi cine sunt urmăritorii lui.

Ştia totul, totul.

Domnul Tesson, distrat, se sui în primul autobuz întâlnit în cale. Ce carte să joace? Von Meibach şi-o va juca pe a lui, fără întârziere, de asta era sigur. Neamţul era viclean şi crud… cum să-l atragă în cursă?

Privirea îi căzu întâmplător pe pagina unui ziar pe care-l citea un călător. Era pagina cu anunţuri. Omul sublinia cu un creion ofertele de serviciu, dar nu asta îl interesa pe Tesson.

În josul paginii, un anunţ în chenar comunica:

„AMATOR”. EVENTUALĂ ÎNŢELEGERE. OFERIŢI POSIBILITATE ÎNTREVEDERE.

Tesson rânji. Ba nu, zău! Chiar aşa o să şi facă!

Se dete jos în colţul străzii Buffon şi porni spre casa Leblanc. Ce se întâmpla…? În capul străzii se strânsese o grămadă de lume… limbi mari de foc

tremurau agitate de vânt, învălătucite în fumul gros al unui incendiu. Ardea casa lui Leblanc!

Fără să-şi dea seama, începu să alerge. Un pas, doi, căută să ocolească o scară rezemată de un perete. Lucrătorul de lângă scară îi tăie drumul; în mână ţinea întinsă o lampă cu benzină, aprinsă.

Flacăra îi arse obrazul, gâtul şi mâinile care involuntar se ridicaseră în sus să se apere.

Tesson scoase un urlet înfiorător, se clătină şi se prăbuşi pe trotuar. Auzi ţipete, alergături, o voce care striga:

— Un doctor!

Ca prin ceaţă, întrezări faţa ascuţită a unui om cu monoclu ce se aplecase asupră-i. El gesticula şi în fracţiunea de secundă înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Tesson îi văzu scânteierea diamantului magnific de pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

8

Când deschise ochii, se afla într-o cameră mică, cu pereţii albi. Braţele i se odihneau bandajate pe cuvertura de lână roşie, ce-l învelea până la bărbie. Capul de asemenea îi era bandajat; nu avea liberi decât ochii şi gura. Un miros pătrunzător de eter şi dezinfectante plutea în odăiţa întunecată, căci afară căzuse amurgul.

Unica fereastră era deschisă şi Tesson respiră adânc. Mâinile şi capul îl dureau îngrozitor şi din zgomotele pe care le putea percepe prin bandajul gros, îşi dete seama că îl scoseseră din Paris.

Brusc, simţi că nu e singur în încăpere, Cineva pândea în întuneric. Reţinându-şi răsuflarea, Tesson căută să ghicească unde anume ar fi putut să fie. În aceeaşi clipă lumina fu aprinsă.

La picioarele patului lui de fier, zări silueta nemişcată a unei femei înveşmântată în negru, pe cap cu o bonetă mare albă, cu colţurile lungi: o călugăriţă. Tesson murmură:

— Unde mă aflu?

Călugăriţa nu scoase o vorbă şi continuă să stea nemişcată, privindu-l cu o căutătură ca de sticlă. Degetele ei mişcau în mod automat boabele de mătănii care-i atârnau la brâu. Niciun alt gest nu schiţa, decât atingerea asta stranie cu mâinile, a mărgelelor galbene de chihlimbar.

Figura ei era impasibilă şi calmă. Pe Tesson îl trecu un fior. Unde se găsea? Odaia arăta a fi a unui spital sau infirmerii. Nările i se umplură cu adierea de romaniţă venită de pe câmpuri, intrând prin fereastra deschisă. Da, era în afara Parisului. Liniştea din jur îi făcea rău.

Uşa se crăpă puţin şi apăru o mână care ţinea o tavă. Călugăriţa se desprinse de pat, luă tava şi o puse pe măsuţa din dreapta lui Tesson. La fel de tainic, uşa se închise fără zgomot.

Femeia se întoarse spre Tesson şi-i făcu semn să se ridice. Îl ajută să stea în capul oaselor. Complet sleit, el primi supa pe care călugăriţa i-o dădea cu linguriţa. Mişcările ei erau moi şi rare, ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual.

Când termină, se îndreptă spre uşă şi deşi nu chemase pe nimeni, nici nu rostise vreun cuvânt, se deschise din nou, se ivi mâna de la început şi tava dispăru. Solemnă, călugăriţa stinse lumina.

În linişte şi în întuneric, Tesson o simţea stând la căpătâiul patului lui, dreaptă şi nemişcată, înşirându-şi mereu mătăniile.

* * *

Trecu încă o zi. Dimineaţa i se schimbară bandajele. Operaţia o îndeplini călugăriţa. De două zile de când era acolo, Tesson nu văzuse pe nimeni altcineva. Femeia îl pansă cu o mare îndemânare, îi dădu să mănânce, şi ore în şir după aceea îl privi cu căutătura ei enigmatică, neîntrebându-l şi nerăspunzându-i la întrebări.

Pe seară, femeia ieşi din odaie. După o jumătate de oră uşa se deschise şi ea reapăru, făcând loc de trecere unui bărbat înalt, bine îmbrăcat, care fuma.

Bărbatul era von Meibach.

Cel din pat şi cel din pragul uşii se uitară unul la altul, cu ochii aprinşi. Un minut… două… trecură astfel, apoi Tesson începu să zâmbească.

— Ne întâlnim mereu, *Herr Hauptmann,* spuse el încet. E soarta care ne încrucişează drumurile.

Neamţul râse cu eleganţa unui cal care nechează.

— Chiar aşa, chiar aşa, *monsieur* Tesson… sau Thomas? Acum, odată ce e pace, la care te-ai fixat?

Tesson clipi din ochi.

— E o chestiune de amănunt, *Herr Hauptmann…* ai revenit să vezi Franţa? Ca francez, nu poate decât să mă bucure. Înseamnă că ne-ai păstrat o amintire de neşters.

Neamţul se înclină.

— Exact! în special dumitale, *monsieur* Tesson. Am crezut că nu ne vom mai întâlni niciodată… dar, iată că doi vechi şi buni prieteni se găsesc să-şi strângă mâinile!

— Adică unul din ei să i le ardă celuilalt, îşi accentuă zâmbetul Tesson.

Von Meibach trase un fum din ţigara cu capătul aurit şi aruncă fumul spre tavan.

— Ai rămas la fel de spiritual pe cât te ştiam, *monsieur* Tesson şi la fel de bine dispus. Asta denotă că eşti un om fericit şi lipsit de griji.

Tonul lui era batjocoritor. Se aşeză pe colţul patului şi-şi lovi genunchii cu palmele.

— Sper că nu te simţi prea rău şi nici nu te poţi plânge de tratament. Dumneata ai fost întotdeauna slăbiciunea mea…

— În privinţa asta există o reciprocitate, îşi ţuguie buzele, Tesson. Ia spune-mi, *Herr Hauptmann,* de când ai îndrăgit chiar aşa tare biserica?

Von Meibach ridică sprâncenele, mirat, dar pricepu brusc şi se înveseli. Aruncând călugăriţei care încremenise într-un colţ, o privire grăbită, răspunse:

— Ah, de Mater Alberta vorbeşti? E o sfântă. Pe numele ei adevărat o cheamă Dorothea Strasser şi e o berlineză cât se poate de nostimă. Dar, ce să-i faci, *monsieur* Tesson, o mai trimitem şi noi din când în când în vreo misiune, să ne mai aducă o informaţie, o hârtie şi aşa mai departe… Acum dacă o vezi, ai zice că e fiica lui Hristos – şi chiar şi este, nu?

Călugăriţa continua să-şi înşire mătăniile, părând desprinsă cu totul de lumea pământeană. Pentru prima oară, Tesson o văzu zâmbind.

— Mater Alberta e chelara mânăstirii Carmelitelor din Chinchon… ah, tresari, *monsieur* Tesson? Ai auzit bine; am pronunţat Chinchon. Se pare că numele acesta nu-ţi este necunoscut!

Von Meibach se plecă înainte.

— Am vorbit cam mult – şi lucruri care nu interesează. Care e rostul dumitale în toată această poveste, *monsieur* Tesson? Unde este marca?

Marca! Abia acum Tesson îşi aminti de ea: i-o lăsase lui Bazile, ca s-o copieze din nou! Ceilalţi însă, desigur îi găsiseră în buzunare fotografiile şi reproducerea Izabelei d'Espana. Von Meibach scrâşni din dinţi.

— Unde-i marca? Şi ce ştii dumneata? Din câte am constatat, se pare că ai tras anumite concluzii… spre nenorocul dumitale.

Îşi privi nepăsător unghiile şi continuă:

— … fiindcă sunt ultimele concluzii pe care le-ai mai tras în viaţa dumitale pământească.

Tesson oftă şi şopti:

— Marca este la Leblanc. El m-a trimis pe mine încoace, ca să vorbesc cu soţia lui şi cu Compania de filme unde lucrează. Nu ştiu nimic – iar dacă într-adevăr am încercat oarecum să aflu ceva, mărturisesc că am dat greş, *Herr Hauptmann…*

— Unde e Leblanc?

Neamţul îşi făcu ochii mici.

— În Spania, la Illescas. Îmi aşteaptă acolo reîntoarcerea.

Von Meibach îşi aprinse încă o ţigară, trase câteva fumuri şi se uită la el. Obrazul lui părea golit de orice expresie, însă în ochii îi ardea un foc înăbuşit. Tesson se înfioră.

— Vezi, dumneata, *monsieur* Tesson, s-ar putea întâmpla să te cred… dar tot atât de bine s-ar putea să nu te cred. Dar noi ne cunoaştem de mult, de foarte mult timp. Au fost zile şi nopţi în care te visam, mă nelinişteai. Zilele acelea s-au dus şi le-am uitat şi eu. Te-ai vârât într-un joc periculos şi, după cum ai spus dumneata, soarta ne-a încrucişat din nou drumurile. Leblanc este inofensiv, dar dumneata, nu. Spania se pare că a fost întotdeauna un punct slab pentru dumneata, *monsieur* Tesson. Că şi acum ai legături cu mişcările de rezistenţă împotriva lui Franco, asta îi priveşte pe spanioli şi

pe guvernul lor. Dar că te-ai amestecat în treburile mele şi ai căutat să afli anumite lucruri, mă priveşte pe mine.

Ne întâlnim pentru ultima oară, *monsieur* Tesson. Coincidenţa face, ca atunci când umblam eu după dumneata, să-mi scapi, iar acum, când dumneata ai umblat după mine, să te prind. Amuzant, nu?

Dumneata trebuie să dispari şi încă în mod definitiv, *monsieur* Tesson. Prea călătoreşti des şi prea te favorizează soarta de a-mi ieşi în cale, atunci când nici nu te gândeşti. Noi, germanii, avem mentalitatea noastră de a ne servi prietenii.

Întrucât eu locuiesc în Spania – unde între paranteze trebuie să-ţi mărturisesc – că nici în patria mea n-aş fi găsit, o înţelegere mai perfectă pentru ceea ce vrem noi să facem – iar dumneata continui să aţâţi şi să cauţi să loveşti în cei care ne ajută pe noi, plus că te-ai amestecat nepoftit într-o chestiune care mă priveşte, dintr-o singură lovitură voi da satisfacţie şi prietenilor mei spanioli şi mie personal. Pricepi? Pricepi, *monsieur* Tesson?

Tesson spuse încet:

— Mă veţi omorî?

Von Meibach strivi ţigara de marginea măsuţei.

— Exact, răspunse von Meibach. E o mare bucurie, îţi spun ca unui prieten. Oamenii mei nu ştiau cine eşti… căci acum am alţi colaboratori, de „timp de pace”. În clipa în care te-am văzut mi s-a oprit inima în loc. De aici înainte însă, va bate normal şi cu o mare siguranţă.

Tăcu. Apoi rosti gânditor:

— În genere, condamnaţii la moarte au parte în ultimele clipe ale vieţii lor, de un regim special. Li se dă mâncare mai bună, o oarecare libertate, şi convingerea că îl aşteaptă o lume mai fericită şi mai plăcută, prin faptul că e nemuritoare. Mater Alberta, aici de faţă, îţi va da sfânta împărtăşanie… bineînţeles, dacă te interesează aşa ceva! Dumneata nu vei face excepţie de la această

regulă, dar odată ce foarte curând nu vei mai avea ocazia să stai de vorbă cu nimeni, ţin să-ţi spun ceva, *monsieur* Tesson.

Că acum ne ajută spaniolii sau că mâine ne vor ajuta alţii, nu interesează câtuşi de puţin. Noi ne urmăm drumul nostru: acela de a fi într-o bună zi, stăpânii omenirii, care nu poate fi condusă şi supusă decât cu biciul şi revolverul!

Vorbise gâfâit, cu faţa congestionată. Se răsuci apoi spre călugăriţă şi-i spuse:

— Să i se facă bandajele şi îmbrăcaţi-l. La noapte, plecăm în Spania.

Şi către Tesson:

— Nu pot să te lipsesc de plăcerea de a fi omorât pe pământul pe care şi dumneata şi eu, văd că-l simpatizăm destul de mult… *aber,* din cu totul alte motive!

Rămas singur, Tesson rosti cu sfială:

— Binecuvântează-mă, soră, dar mai întâi roagă-te pentru sufletul robului lui Dumnezeu, *Hauptmann* von Meibach, căci încă nu i-a venit mintea la cap şi tare plin de păcate mai este!

Călugăriţa încruntă din sprâncene; ochii lui Tesson sticleau.

9

Automobilul gonea cu peste optzeci de kilometri pe oră. Se lăsase noaptea. Farurile luminau pomii de pe marginea drumului, care se succedau cu repeziciune, într-o viziune fantastică şi halucinantă.

De douăzeci de ore, cursa nebună nu se mai sfârşea. În maşină se aflau cinci inşi, afară de Tesson. La dreapta lui, sta von Meibach.

Graniţa o trecuseră dimineaţa. Maşina oprise la bariera lăsată. Tesson fremătase.

— Fără bagaje, anunţase cu o voce seacă, Meibach, întinzând un paşaport. Este eliberat de Ministerul de externe, pentru şase însoţitori, pe numele colonel Artright, din misiunea americană.

Omul aruncase o privire în maşină, după ce salutase, înapoindu-i actul. Meibach îl acoperise pe Tesson, făcând o mişcare bruscă.

Transportăm un bolnav.

Celălalt dase din cap şi semnalizase drum liber.

Un uruit, şi maşina trecu dincolo.

După un kilometru, Meibach îi spusese lui Tesson, uitându-se pe fereastră:

— Acordul dintre guvernul dumitale şi spanioli, ne avantajează tare mult… mai ales când eşti american. Formalitatea a fost simplă şi, în numele meu, le mulţumesc francezilor, *monsieur* Tesson! De aici înainte ne aflăm, cum s-ar spune, „acasă”. Nu mai e nevoie să ne luăm nume de împrumut şi e mai convenabil, orice s-ar spune! Nu te posomori… paşaportul era fals, opera amicului nostru Werner.

Cel de la volan se întorsese şi rânjise satisfăcut.

Automobilul se apropia acum de Madrid. În depărtare, pe cerul întunecat, geana roşiatecă a luminilor capitalei, tremura. Tesson era zdrobit. Arsurile îl chinuiau într-un mod îngrozitor şi, înghesuit cum sta, cea mai mică atingere aproape îl

făcea să urle de durere. Totuşi se stăpânea şi mintea lui lucra cu înfrigurare.

Mai mult sau mai puţin, planul îi reuşise. Rămânea de văzut cum se vor comporta cei din Illescas. Cienfuegos o fi primit telegrama? Dacă nu…

Îngheţă, la gândul acesta. Şi Leblanc?

— La ce te gândeşti, *monsieur* Tesson?

Tresări.

— La nimic.

Neamţul râse în felul lui bizar, ca un nechezat.

— Probabil că totuşi te frământă ceva: cum ne-ai putea face de petrecanie, aşa este? Ei, *cher monsieur* Tesson! Fii fără grijă în privinţa aceasta.

În mâna lui luci ţeava unui revolver.

— Sigur că o să încerci să uzezi de câteva din micile dumitale şmecherii… dacă vei mai avea timp! Măreşte viteza, Werner!

Ocoliră Madridul şi intrară în şoseaua spre Toledo. O jumătate de oră se scurse în tăcere. Tesson ţinea ochii închişi.

Un zâmbet uşor îi plutea pe buzele arse.

Werner aruncă brusc peste umăr:

— Intrăm în Illescas.

Domnul Tesson deschise ochii şi rosti în şoaptă:

— Să oprească chiar la intrarea în sat. Leblanc stă în casa unui pădurar.

Maşina încetini şi trase la marginea Şoselei. Pe dreapta, în lucirea slabă a lunii, se observa peretele alb al unei case. Tesson oftă şi i se adresă lui von Meibach.

— Aici e. Ce vreţi să fac?

— Daţi-vă cu toţii jos, porunci Meibach. Werner, tu rămâi în automobil şi fii gata cu pistolul – mitralieră. La cea mai mică mişcare suspectă, tragi.

Înfigându-i pistolul în coaste lui Tesson, neamţul coborî, urmat de ceilalţi trei. Tesson întinse braţul enorm sub bandaj, spre casă:

— Îl voi striga pe Leblanc de la poartă.

Meibach îi dete un brânci.

— Dă-i drumul.

Tesson porni încet spre casă. În spatele lui, Meibach şi însoţitorii îl urmară până la poartă şi se ascunseră în umbra gardului.

— Îi strigi să iasă afară, spuse repede Meibach. Niciun cuvânt în plus! Vai de tine dacă ne-ai minţit.

Silueta lui, luminată de lună, era grotescă. Părea un monstru cu un cap mare alb şi cu nişte braţe la fel, atunci când strigă:

— Senor Leblanc! Senor Leblanc!

Trecură câteva clipe înfiorător de lungi. Apoi o uşă se deschise şi un glas gros întrebă în întuneric:

— Cine-l caută pe senor Leblanc?

Aparicio! Tesson păli.

— Prietenul lui din Madrid. E aici?

— Da. Să-l chem afară?

Vocea lui Aparicio tremura. „M-a recunoscut”, se bucură Tesson. „Acum e acum”.

— Te rog. Cu cât mai multe grăunţe! spuse tare Tesson.

În aceeaşi clipă se trânti la pământ. Meibach făcuse o săritură în sus.

— Ah, blestemat *franzosen*! urlă ca ieşit din minți şi întinse mâna spre francez. Cu braţele lui rănite, Tesson îi încolăci genunchii, într-un ultim efort disperat. Împuşcătura zdrobi ulucile. Din automobil, Werner acţionă pistolul mitralieră. Prea târziu!

Din şanţul drumului şi dinspre casă răpăi un trosnet formidabil. Meibach scoase un ţipăt şi se prăvăli la pământ, peste Tesson.

— Pe ei! se auzi răcnetul lui Aparicio.

Werner se chirci la volan, fără măcar să fi avut timpul să apese pe pedala acceleratorului. Ceilalţi trei, zăceau fără suflare în şanţ. Tesson se ridică de sub Meibach, gemând, Felinarul aprins în grabă de Aparicio, îşi aruncă lucirea pe trupul nemişcat, cu ochii larg deschişi. Sângele făcuse o băltoacă lângă

el şi cum sta cu mâna dreaptă strânsă, diamantul din deget părea şi el roşu.

Cei cinci sau şase oameni se îngrămădiră fără o vorbă în jurul lui Tesson.

Cu bandajele desfăcute, pătat de sânge, o adevărată arătare, el zâmbea.

* * *

Pe peronul gării din Pampelune, în apropierea graniţei, franceze, omul bandajat la cap şi mâini, făcu un gest larg către cei trei tovarăşi ai lui.

— Toată povestea a devenit de o simplitate surprinzătoare, în clipa în care prietenul meu Bazile mi-a mărit marca şi fotografiile Chinchonului. Pe una din ele se zăreau nişte hangare ale americanilor. Pe cercelul Izabelei d'Espana, probabil lucrate la un ultra-microscop, erau desenate aceleaşi hangare, iar într-una din cifrele 6 ale anului 1861, tipărit în colţurile mărcii, se găsea scris cuvântul „Chinchon".

Am înţeles într-o străfulgerare despre ce este vorba. Meibach făcea spionaj – şi probabil că el trebuia să predea planul hangarelor unui serviciu străin de informaţii unde se angajase după război. Gruen era agentul lor şi a plătit cu moartea neglijenţa. Iar dumneata Leblanc, fără să le fi descoperit secretul, le-ai stârnit prigoana în urma faptului că deţineai aparatul de fotografiat în care fusese ascunsă marca.

— Dar ce era cu acele hangare?

— Asta n-aş putea să-ţi spun, răspunse Tesson. Probabil nişte laboratoare secrete sau depozite. Cert este că interesau vreo ţară europeană pentru care lucrau vechii spioni germani, rămaşi şomeri la terminarea războiului.

— Iată-ţi trenul, Leblanc. Cu bine.

Leblanc îl apucă de umeri.

— Mulţumesc Tesson. Sanchez şi cu Aparicio, Cienfuegos, de asemenea, mi-au spus cine eşti, ce ai făcut pentru ei, şi ce vei mai face şi de aici înainte. Dumnezeu să te ajute să reuşeşti.

Leblanc se sui în tren şi apăru la o fereastră:

— Noroc, Tesson!

Tesson îşi ridică ciotul mâinii bandajate:

— Spune-i lui Vaillant să mă ierte… în strada Roger, 12, prietenul meu Bazile îi va înapoia cele trei fotografii ale Chinchonului… bineînţeles dacă o să mai turneze, când o afla ce-ai păţit din pricina lui.

Trenul se îndepărtă. Mâna lui Leblanc flutură mult timp la fereastră, apoi linia făcu o curbă şi nu se mai văzu nimic.

Tesson se întoarse spre Sanchez şi Aparicio.

— Să mergem, prieteni. Iertaţi-mă că două săptămâni, nu m-am putut ocupa de voi… timpul nu este însă pierdut! Din clipa aceasta, sunt al vostru!

Cu ei alături, porni încet spre ieşire.

– SFÂRŞIT –

[1] Acțiunea romanului se petrece în anul 1946

[2] M-au urmărit, sunt pe urmele mele… oh, scapă-mă!

[3] Deoarece şi eu, ca şi dumneata, sunt francez, pricepi?

[4] Boiernaş

CUPRINS

1
2
3
4
5
6
7
8
9

Table of Contents

1	2
2	9
3	16
4	23
5	30
6	37
7	44
8	50
9	56